

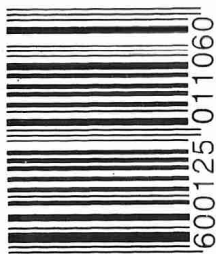
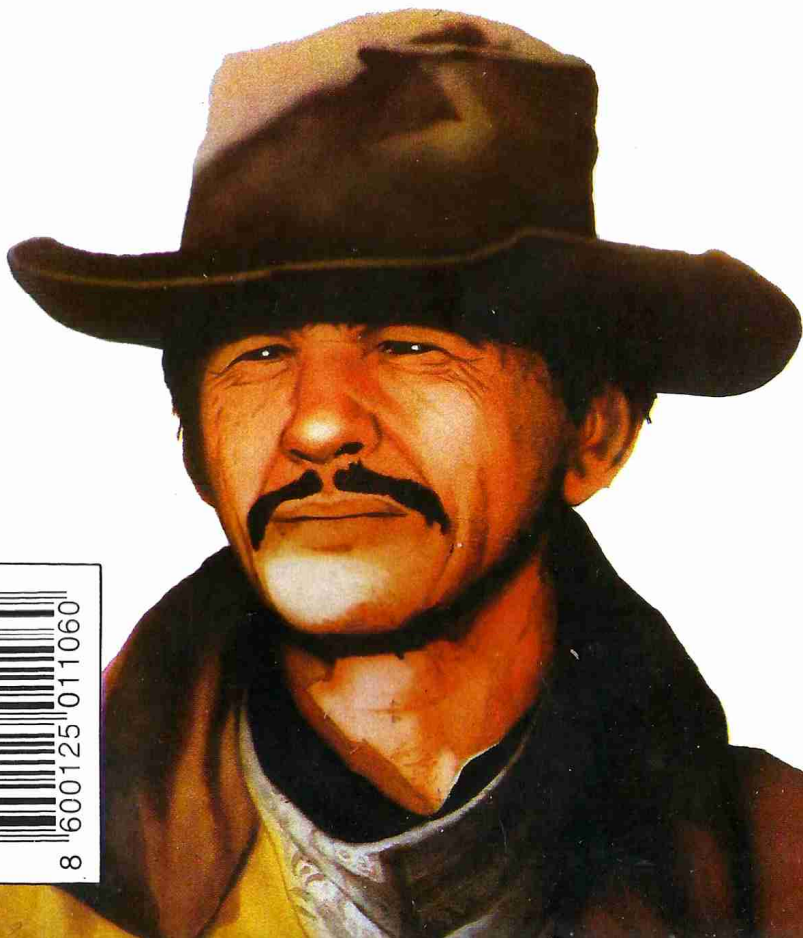
DŽEK
SLEJD

BROJ
101

ŠEJN

CENA
400 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

PLANINSKI ČOVEK

8 600125 011060

★ **SEJN** ★

BROJ 101

DŽEK SLEJD

PLANINSKI ČOVEK

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 101

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

THE MOUNTAIN MAN

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik

Lajoš ILEŠ

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Marija KEČKEŠ

Marta MLADENOVIĆ

Štampa 29. IX 1987.

Tržište 16. X 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića br. 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka
ĆIRIĆ.

Naslov originala: Jack Slade — THE MOUNTAIN MAN.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413—12/79. od 28. II 1979. godine.

Prizor koji je Šejna trgao iz razmišljanja delovao je gotovo nestvarno. Sa druge strane jezera polako su se kretale kočije u kojima je sedela žena, koja je u ovoj divljini svojim izgledom podsećala na neko biće iz bajke. U trenutku kada ga je ugledala zaustavila je kočije, osmehnula se dok je polako silazila, a zatim je užurbanim pokretima počela da skida odeću sa sebe.

Sa ovakvim razvojem događaja Šejn ni u snu nije računao i začuđeno počeo da trlja oči da bi se uverio da je sve ovo java a ne san. Zaustavio se u neposrednoj blizini grada da bi se na kratko odmorio, a sada je bio svedok nečega što čovek doživljava jedino tokom svojih mladalačkih sanjarenja.

Žena je sada bila potpuno gola. Duga plava kosa padala joj je preko ramena i uokviravala njene velike grudi čiju je čvrstinu proveravala, dodirujući ih lagano svojim dugim negovanim prstima. Telo joj je bilo vitko, no na pravim mestima dovoljno zaobljeno tako da je mogla da privuče pogled svakog muškarca. Još jednom je pogledala u pravcu Šejna da bi se zatim vrhovima prstiju polako uputila prema vodi.

Šejn je bio ubeđen da je uživala u tome što je imala posmatrača.

Ovaj pomalo idiličan prizor prekinuo je hrapavi glas koji je Šejn začuo iza svojih leđa: — Hajde, protuvo, gubi se oдавде! Gubi se ili ću te predati šerifu zbog uznemiravanja jedne dame! Jesi li me razumeo?

Šejn se polako okrenuo. Retko se događalo da je neko uspeo da mu se prišunja iza leđa, a da on to ne primeti. Cev „kolta“ koji je bio uperen u njegove oči govorila mu je da bi bilo pametnije da ne poteže svoj „remington“. Čovek sa „koltom“ je bio visok i plećat. Crni šešir ispod čijeg oboda su se iznad snažnih jagodica nazirala dva tamna kosa oka, toliko karakteristična za svakog Indijanca, prekrivao je dugu tamnu kosu. Šejnu je sada bilo jasno kako to da ga nije na vreme primetio.

Žena je u međuvremenu već bila duboko zagazila u jezero. Uz glasnu ciku ona se baci u vodu i počeo da pliva na leđima. Šejn je posmatrao krajičkom oka i morao je sebi da prizna da i u ovakvom položaju odlično izgleda.

— Nestani! — prosikta Indijanac besno.

Šejn se na to iscreri i odvrati: — Pitanje je samo ko ovde koga uznemirava. Ja sam bio ovde pre ove dame, amigo. Uostalom, čini mi se da uživa u tome da joj se drugi dive.

Indijanac skupi još više svoje oči koje su sada bile nalik

na dve kose tamne crte. No, pre nego što je uspeo da bilo šta više izusti sa sredine jezera se začuo prijatan ženski glas: — Džordže, ostavi džentlmena na miru! Nije ništa loše uradio. Ovo je slobodna zemlja i ne možeš mu zabraniti da se odmara gde on hoće. Spusti, dakle, pištolj i ostavi ga na miru.

Indijanac razočarano uzdahnu, no očigledno je hteo — ne hteo morao da poslušati. Šejn je pomalo začuđeno podigao obrve dok je kupio svoje stvari, ne propuštajući pri tome da se blagim naklonom zahvali dami koja se i dalje mirno kupala u jezeru.

— Slobodno ostanite, mister! — doviknu žena. — Niko ne može to da vam zabrani.

— Hvala vam — odgovori Šejn učtivo pri čemu je osmeh koji nije silazio sa njegovog lica jasno govorio kako je gledao na celu stvar. — Mislim da mi je za danas dosta ove predstave.

Zatim je u znak pozdrava dodirnuo obod svog šešira, nakon čega se peskovitom uzvišicom uputio prema svom privezanom mrkovu. Džordž je i dalje netremice pratio svaki njegov pokret. Kada se Šejn vinuo u sedlo još jednom ugleda ženino lepo lice na kome su se ocrtavali jasni tragovi razočaranja. Međutim, Šejn nije imao nameru da zapadne u gužvu još pre nego što je stigao u grad.

II

Pucnji su se u ravnomernim vremenskim razmacima prolamali brdovitim predelom obraslim gustom šumom. Na momente bi skriveni napadač prekidao paljbu da bi svoj bes mogao da iskaže glasnom vikom.

— Galager! Izlazi napoije, kurvin sine! Pojavi se, kukavico, pa da ti prosviram tu tvoju divljačku lobanju!

Poslednje reči su prelazile u urlik što je bio jasan znak da je čovek bio van sebe od besa.

Rufus Galager počeo glasno da se smeje. Nosio se misliju da izađe iz brvnare, koristeći pri tome ženu kao zaklon. Na taj način bi lako mogao da potegne svoj revolver i da jednom zauvek učutka tog prokletog Murdoa.

Ponovo se začuše pucnji. Prozorsko staklo je već odavno bilo razbijeno što je Galagera najviše ljutilo i brinulo pošto će mu sigurno biti potrebno mnogo truda i vremena da nabavi novo.

Meci su sada zviždali kroz okvir prozora i zabijali se u police na suprotnoj strani brvnare. S vremena na vreme bi neki hitac pogodio emajlirane lončiće, koji su bili poređani na polici, tako da je u brvnari nastajala paklena buka koju su lončići stvarili prilikom udara o granitne ploče kojima je Rufus Galager popločao svoje prebivalište.

Do tog trenutka Galager nije bio opalio još nijedan metak iz svoje dalekometne „šarps” puške. Njome je bio u stanju da sa udaljenosti od devetsto jardi svakom jelenu skine

rogove sa glave. No, i pored činjenice što je napregnuto osmatrao okolinu nikako nije uspevao da dokuči gde se taj pasji sin krio.

Galager je morao da prizna da je taj Džesi Murdo za jednog običnog farmera bio izuzetno vešt čitač tragova. Murdo je bio prvi kome je pošlo za rukom da ga pronade u ovoj divljini. Mora da je do te mere bio zaljubljen u svoju ženu da je poput lovačkog psa sve dotle njuškao unaokolo dok nije naišao na pravi trag.

Pucnjava i dalje nije prestajala. Murdo je koristio „vinčesterku“, a u vremenu koje mu je bilo potrebno da je ponovo napuni derao se kao sumanut.

Čitava situacija u kojoj se nalazio Galageru počela je polako da ide na živce. Bio je svestan činjenice da mu zasada ne preostaje ništa drugo nego da ostane u zaklonu i da čeka u nadi da će se Murdo odati nekim neopreznim pokretom. Želja mu se, međutim, nikako nije ispunjavala. A kako je taj Džesi Murdo uporan ne bi ga začudilo da je sa sobom poneo čitav džak municije.

Galager je proklinjao sebe samog što je prilikom gradnje brvnare propustio da napravi još jedna vrata. Na taj način bi ga do sada već sto puta učutkao.

U pauzi između dva pucnja u brvnari se začu buka koja ga je prenula iz razmišljanja. Galager se hitro okrenuo u pravcu odakle je dopirala buka i zapanjeno zastade kada je video kako se pomera drvena reza na vratima, koja su vodila u neku vrstu podruma. U procepu između dve letve od kojih je napravio vrata ugleda vrh noža koji je jedna od žena koje je Galager držao zatvorene u podrumu upotrebila da bi pomerila rezu. Bio je ljut na sebe što nije odmah nakon jela pokupio pribor koji im je zajedno sa hranom doturio. Učinio bi to sigurno da se taj prokleti Džesi Murdo nije pojavio.

Rufus Galager koji je sa svojim grubim crtama lica i sa svojom gustom crnom bradom ličio na čoveka iz praisitorije besno dreknu dok je pokušavao da se primakne vratima da bi ih sprečio da izađu. No, za razliku od mnogih drugih situacija Galager u ovom slučaju nije bio dovoljno brz. Vrata su se uz glasan prasak otvorila i u brvnari se pojavila Patricija Murdo, ta prelepa mlada plavuša koja je tako lako mogla da se uzbudi i koja se po Galagerovom mišljenju suviše rado udala. Na njerom lepom licu sada se ogledala panika, ali i neka gotovo nestvarna odlučnost.

— Džesi! — uzviknula je. — Džesi, ovde sam! Pomoći ću ti!

Patricija Murdo odlučno pođe prema Rufusu Galageru, koji je zapanjeno posmatrao. Gotovo u istom trenutku kada se brvnaom prolomio glas Patricije Murdo pucnji su zamrli.

Kada se dovoljno približila Galager je ošamari svojom snažnom levicom tako da je ova fizički slabija žena poletela unazad i udarila o vrata od podruma koja su se uz tresak ponovo zatvorila.

Patricija kriknu prestravljeno. Galager je šcepao za ruku

i odgurnuo od podrumskih vrata. Brzo je ponovo navukao rezu da i ostale žene ne bi mogle da izađu i da mu stvaraju dodatne probleme.

Patricija je na podu bolno cvilela. Nakon što je ponovo uzeo pušku u ruke Galager joj je prišao i udario joj još dva šamara od kojih se Patricija Murdo onesvestila.

— Šta si s njom uradio? — začuo se ponovo glas Džesija Murdoa. — Pobogu, šta si s njom uradio? Kunem ti se da ću te ubiti kao besnog psa ako joj bude falila samo dlaka sa glave.

Zatim se ponovo začu besomučna pucnjava.

Galager je besneo. Taj pomahnitali farmer nalazio se tamo negde napolju, a on nije mogao ništa da učini. Osim toga, morao je i da se bakaće oko svoje tri štice, kako ih je u šali nazivao. I ranije je bilo situacija kada se sve zaverilo protiv njega, ali tada bi obično jurnuo kao razjareni bik koji prosto melje sve pred sobom.

Još uvek sagnut Galager je laganim pokretima izvadio mesinganu čauru sa ubojitim barutnim punjenjem iz svoje „šarp” puške, a zatim je otvorio doboš svog „kolta” koji je stalno držao zadenut za pojasom. Pogled na šest sjajnih mesinganih čaura ispunjavao ga je nekim čudnim zadovoljstvom. Nakon toga ga je ponovo vratio na svoje mesto pošto su mu bile potrebne slobodne ruke za ono što je bio naumio.

Ne oklevajući više ni časa Galager je otvorio vrata i izleteo napolje, jureći u cik-cak kao zečevi od kojih nikada nije uspeo nijednog da ulovi u trku.

Paljba je utihnula nekoliko sekundi. Galager se zadovoljno smejao dok je trčao čistinom ispred brvnare. Prešao je već više od polovine puta do obližnjeg rastinja, koje je moglo da mu pruži zaklon, a Murdo, taj tupoglavi farmer, još uvek nije uspevao da se povрати od iznenađenja. Pucnji su ponovo odjeknuli tek kada mu je preostalo manje od desetak jardi do prvog drveta.

Galager se podrugljivo nasmeja kada su meci počeli ponovo da mu zvižde oko ušiju. Jedan od njih je samo očešao njegovu jaknu od grubo štavljene kože pre nego što se Galager snažnim skokom dočepao zaklona, da bi se odmah zatim otkotrljao ulevo. Galager bolno skupi usne u trenutku kada je kukom udario o obližnje masivno drvo.

Na mestu na kome se Galager samo koji delić sekunde ranije nalazio zario se čitav rafal pušcanih zrna iz Murdove „vinčesterke”

Bradati planinski čovek je sada puzio dublje u grmlje koje ga je okruživalo. Kretao se nekom čudnom spretnošću, koja je bila karakteristična za mnogobrojne divlje zveri ovoga kraja. Dovoljno dugo je živeo zajedno s tim životinjama tako da je mogao na miru da prouči njihov način ponašanja, a i da tokom svih ovih godina u divljini prilagodi nešto od toga svom ponašanju.

Murdo je sada pucao smanjenom žestinom dok su se njegovi pucnji zarivali u zemlju sve dalje od mesta na kom se Galager nalazio. Podrugljiv osmeh nije silazio sa Galagerovog

lica dok je napredovao prema mestu odakle je Džesi Murdo pucao. Očigledno nije bio dovoljno pametan da povremeno menja položaj, ili je pak još uvek bio siguran da mu se Rufus Galager ne može približiti, a da ga on ne primeti.

Džesi Murdo je načinio odlučujuću grešku kada mu se ovaj primakao na svega dvadesetak jardi. Ne verujući svojim očima Galager je počeo začuđeno da klima glavom kada je video kako je Murdo izleteo iz zaklona i počeo da trči u pravcu brvnare. Očigledno je računao da će na ovaj način uspeti da oslobodi svoju ženu. Planinski čovek se sažaljivo nasmeja dok je oslanjao dugu cev svoga „kolta“ o obližnje drvo da bi mogao bolje da cilja. U trenutku kada je Džesi Murdo prevatio jedva desetak koraka Galager povuče okidač.

Začula se grmljavina snažnog „kolta“. Murdo je mahinalno podigao ruke, ali i sledeća dva hica, koja je planinski čovek ispalio, pogodila su svoj cilj. Džesi Murdo je bio mrtav još pre nego što je licem udario o zemlju koja je bila posuta sasušanim borovim iglicama.

Galager se polako pojavio iz okrilja gustog rastinja u kome se nalazio. U hodu je iz doboša izvadio prazne čaure da bi ih odmah zamenio novim ubojitim punjenjem. Nije zaboravio da proveri da li je okidač revolvera zakočen pre nego što ga je ponovo zadenuo za pojas. Poznavao je mnoge ljude koji su nepromišljenim pokretima sami sebe ranjavali, i to samo zbog toga što taj prokleti okidač nije bio ispravno zakočen.

Galager se zaustavio pored beživotnog tela Džesija Murdoa da bi ga okrenuo na leđa. Na prvi pogled mu je bilo jasno da je čovek mrtav, tako da nije ni morao da se sagne da bi se u to uverio.

Nekoliko trenutaka je posmatrao lice čoveka koji je ležao u prašini pred njegovim nogama. Na neki samo njemu svojstven način je žalio ovog još prilično mladog farmera. Galageru nikako nije išlo u glavu kako to da je Džesi Murdo pred kojim je svakako stajala lepa budućnost mogao da dozvoli da bude ubijen zbog jedne obične žene.

— E, baš si prava budala — procedi planinski čovek pre nego što je krenuo dalje. — Pa, ja bih ti je i onako vrlo brzo vratio!

Pre nego što je stigao do brvnare tišinu je prekinuo očajnički krik. Galager je za trenutak na prozoru ugledao Patricijino prestravljeno lice. Zatim su se otvorila vrata od brvnare i ona izjuri na čistinu, jecajući bolno.

— Džesi! O, bože, Džesi... — glas joj je zamro u trenutku kada se skrhanu bolom spustila pored svog mrtvog muža.

Rufus Galager je na to samo slegnuo ramenima i ušao u brvnaru. Bio je ubeđen da Patricija neće pokušati da pobjegne pošto je žalila svoga muža, a pored toga je sigurno bila svesna činjenice da pokušaj bekstva nema izgleda da uspe. Nekolicina njih, koje je Galager ranije držao u svojoj brvnari, pokušale su to, ali bi ih on vrlo brzo ponovo uhvatio. One su u ovoj divljini bile izgubljene, a niko drugi nije poznavao taj surovi predeo kao on. Sve-bi one u stvari trebalo

da mu budu zahvalne što se toliko brinuo za njih i što ih je tako dobro negovao.

Galager počeo da zvižduće neku melodiju dok je palio vatru i ponovo počeo da barata loncima. Dobar, kao što je po sopstvenom mišljenju naravno bio Galager je kao i obično prvo pripremio hranu svojim miljenicama, a zatim ga je taj pasiji sin Murdo omeo u pripremanju njegovog omiljenog jela, velikog odreska mesa od jelena.

Ispred brvnare iznenada odjeknu jedan jedini hitac.

Galager je instinktivno odskočio u stranu, potegao svoj „kolt“ i odjurio do prozora. Ali već u sledećem trenutku je iz njega iščezla sva napetost.

Patricija Murdo je nepomično ležala preko beživotnog tela svoga muža. Desna ruka je bila nekako neprirodno iskrivljena u stranu, a u njoj se još uvek dimio revolver koji je izvukla iz opasača mrtvog Džesija Murdoa.

Uverivši se da joj više nema pomoći planinski čovek joj je uzeo revolver iz ruke, a zatim se ponovo vratio u brvnaru. Neprekidno se pitao šta li je samo moglo da je natera da sama sebi oduzme život kada je mogla da ima svakog muškarca koga bi poželela. Ne uspevši da nađe objašnjenje za taj njen postupak, Galager se ponovo posvetio pripremanju svog odreska. Nakon što ga je u slast pojeo Galager je pogledao u podzemnu prostoriju za koju je na početku mislio da će mu isključivo služiti za držanje raznoraznih zaliha. No ubrzo mu se svidela zamisao da ovu prostoriju proširi tako da se ona sada poput rudarskog okna jednim delom prostirala ispod brda na koje je brvnara svojom zadnjom stranom bila naslonjena. Zimi kada su besnele snažne snežne oluje čovek je bio potpuno bezbedan u toj prostoriji.

Obe žene su sedele u najdubljem uglu prostorije i bojažljivo gledale u pravcu otvora u kome se pojavilo Galagerovo bradato lice.

— Treba da obavim još neke poslove — dobaci im on cereći se. — Ali ćemo se zato kasnije videti, lepe moje!

Žene mu na to nisu ništa odgovorile. Mogle su samo da naslute šta se napolju zbilo. No i pored toga su prosto bile zanemele od straha. Galager je na brzinu pokupio pribor za čelo, ne zaboravljajući pri tom da uzme i nož koji je Patricija Murdo upotrebila da bi otvorila rezu na poklopcu koji je vodio do prostorije u kojoj su sve tri već duže vreme bile zatvorene.

III

Lori mora da je ličio na pravi pravcati osinjak. Do tog zaključka Šejn je došao već u trenutku kada je bio udaljen gotovo celu milju od ovog gradića. Dok je polako jahao ivicom izbrazdanog puta pored njega su neprekidno prolazila bezbrojna zaprežna kola natovarena najraznovrsnijom robom.

Ovde u ovom brdovitom predelu na severozapadu Montane nije bilo železnice, tako da je sve što se donosilo ili iznosilo iz gradića moralo da se transportuje zapregama. Prazna

kola koja su dolazila iz pravca Lori najčešće su prolazila vratolomnom brzinom pored teško natovarenih zaprega čiji su vlasnici hitali prema gradu. Svaki od njih je bio ubeđen da je nanjušio pravi posao, i to bilo da se radilo o farmerima, uzgajivačima stoke ili o trgovcima.

U trajanju od otprilike nedelju dana Lori je postajao centar čitavog ovog kraja. A za to se pobrinuo jedan jedini čovek: Velman J. Bred senator u Vašingtonu glavnom gradu Sjedinjenih Država.

Breg je bio rodom iz Bilingsa u Montani i uživao je glas časnog političara, koji je stekao naročite zasluge kao odani prijatelj predsednika države. Pored toga je važio i za političara koji je održavao neposredan kontakt sa narodom, zahvaljujući mnogobrojnim mitinzima koji su on i njegovi ljudi organizovali, a koji su nalikovali pravim narodnim veseljima. Uvek kada bi Breg završio svoj nastup u mestima kao što je Lori mogao je da bude siguran da je u okrugu od pedeset milja stekao podršku više od devedeset odsto svih birača.

Put je vodio kroz uzan prosek u inače izuzetno gustoj šumi. Sa vrha blagog uzvišenja na kome se Šejn nalazio pružao se pogled na predivnu dolinu u kojoj se nalazio gradić Lori. Gledajući prema zapadu pogled je dopirao do planinskog masiva Roki Mauntajns čiji su se visoki, surovi vrhovi jasno ocrtavali.

Ali sada kada je sunce snažno peklo sve je odavalo utisak gotovo nestvarne idile. Nalik sitnim tačkicama svugde oko grada su bili razasuti bezbrojni rančevi na čijim su izdašnim pašnjacima pasla ogromna krda goveda. Polja koje su farmeri zasadili pšenicom ili povrćem sa ovog mesta su ličila na pravilno raspoređene pravougaonike.

Lori se samo u nijansama razlikovao od bezbroj drugih malih gradova srednjeg severozapada. Najveći salun u gradu je ujedno bio i hotel koji je nosio ime „Rokland“.

Sudeći po besprekorno sjajnim kočijama koje su se nalazile ispred „Roklanda“ bilo je jasno da je ovde odseo Velman J. Breg sa svojom pratnjom. Mora da je senator Breg kao savestan političar iskoristio ovo poslepodne da obiđe okolinu da bi svima stavio do znanja da mu je stalo do toga da se problemu kako farmera tako i rančera što pre reše.

Šejn se smestio u jednom manje luksuznom hotelu na izlazu iz grada, a zatim je odveo svog mrkova u hotelsku štalu gde ga je sam otimario i nahranio. Nakon toga je sebi priušti kupanje u toploj vodi. koju mu je vlasnik hotela u međuvremenu bio pripremio, nakon čega je imao osećaj kao da se ponovo rodio.

Bilo je već kasno poslepodne kada su mu servirali ogroman odrezak koji je bio toliko mekan i sočan da gotovo i nije morao da žvaće pošto se meso bukvalno topilo pod jezikom. Ispivši još i šolju izvrsne kafe Šejn je imao osećaj kao da iza sebe ima već nekoliko dana odmora nakon napornog putovanja od Grit Folsa do Loriga.

Uveče je Šejn obukao novo odelo i krenuo u obilazak grada. Lori je bio krcat ljudima kao verovatno retko kada, pošto

je te večeri bilo na programu prvo javno istupanje senatora Brega. Prema ustaljenom programu njegovi pratioci su nekoliko dana ranije uputili pozive svim biračima iz bliže i dalje okoline Lorija. Breg se svakog dana obraćao ljudima iz jednog određenog okruga što mu je pružalo mogućnost da se u potpunosti posveti njihovim specifičnim željama i problemima. Uspeh koji je na svakom mestu postizao samo je potvrđivao ispravnost ovakvog načina istupanja.

Pošto je i inače bilo puno stranaca u gradu to Šejn nije nikome posebno padao u oči. Nije bilo potrebe da bilo šta izmišlja kako bi kao pripadnik Sedme brigade ispunio postavljene zadatke upravo onako kako je to u Vašingtonu bilo zamisljeno. A zadatak je glasio da neopaženo prati senatora za vreme njegove izborne kampanje.

Šejn nije bio baš mnogo oduševljen ovim zadatkom pošto mu nisu otkrili razloge zbog kojih je senatoru bilo neophodno dodatno obezbeđenje. Ili se radilo o nečem sasvim drugom? Možda je trebalo da samo prati njegovo ponašanje pošto se nije retko događalo da političari budu umešani u sumnjive poslove. Odgovorni ljudi u Vašingtonu nisu, međutim, ni na koji način nagovestili bilo šta slično. A i sam Šejn je smatrao da bi Velman J. Breg bio poslednji od koga bi mogao da očekuje da bude upleten u neku nečasnu rabotu. Šejn je upravo zbog toga razloga uporno pokušavao da od oficira za vezu izvuče nešto više kada su se sastali u Grit Folsu. Sva njegova nastojanja su se, međutim, pokazala kao uzaludna pošto oficir ili stvarno nije ništa više znao da mu kaže ili se odlično pretvarao da nije upoznat sa detaljima Šejnovog zadatka.

U salunu hotela „Rokland” su gorele sve raspoložive svetiljke, dok se Šejn polako probijao kroz neopisivu gužvu koja je tamo vladala.

Na prste su se mogle izbrojati žene koje su prisustvovala ovom za sve okupljene izuzetno značajnom skupu. Tu se gotovo bez izuzetka radilo o ženama čiji su muževi rano preminuli tako da su one sada bile prisiljene da same vode svoje rančeve, odnosno farme.

Salun je za ovu priliku pretrpeo određene promene. Stolovi su se nalazili na jednoj strani dok su stolice bile postavljene kao u pozorištu pošto je Breg želeo da ga što više ljudi čuje.

Sa čašom piva u ruci, koju mu je barmen natiočio za šankom, Šejn je zauzeo mesto u prvom redu. U prostoriji koja je već bila dobrim delom popunjena vladala je neopisiva galama. No, trebalo je da prođe još celih pola sata dok i poslednje mesto nije bilo zauzeto. Poslužitelji u belim jaknama su se neprekidno provlačili između redova da bi svakog od prisutnih snabdeli pivom ili viskijem. Sve je to bio deo senatorovog plana. Na taj način Breg je želeo da spreči da pojedinci tokom njegovog istupanja ustaju da bi se za šankom osvežili.

Dok je čekao da se senator pojavi Šejn poručio još jedno pivo. Zavesa na bini se u međuvremenu više puta bila pomerila otkrivajući znatiželjne poglede onih koji su pratili razvoj događaja u salunu.

— Rekao bih da mu nijedan glumac nije ravan — doviku omanji čovek koji je sedeo pored Šejna.

Na osnovu različitih komentara, koji su usledili nakon ove opaske, Šejn je mogao da zaključi da je velika većina prisutnih smatrala da je senator Breg pošten političar, što ga je opet dovodilo u još veću nedoumicu zbog čega su ga poslali da prati senatorovu predizbornu kampanju.

Zavesa se konačno podigla. Na bini je bila postavljena govornica okružena mnogobrojnim petrolejskim lampama. U trenutku kada se na bini pojavio jedan suvonjav, visok čovek u sali nastade tajac.

— Dame i gospodo! — reče on, govoreći pomalo kroz nos. — Dozvolite mi da vam poželim dobrodošlicu u ime našeg cenjenog senatora Velmana J. Brega. Iskreno se nadamo da će naš večerašnji susret biti od obostrane koristi. Mister Breg je zainteresovan da čuje vaše mišljenje o aktuelnim političkim zbivanjima, a ujedno se nada da će njegova gledišta u velikoj meri naići na vaše odobravanje.

Snažan aplauz se prolomio salom, tako da je ovaj bio prisiljen da za trenutak prekine svoju uvodnu reč. Ispostavilo se kasnije da je to bio senatorov lični sekretar Henri Harlei, koji je bio poreklom iz Engleske. Harlei nije zaboravio da pojedinačno predstavi i ostale članove senatorove pratnje. Šejnu nije trebalo mnogo vremena da shvati zamisao senatorovog sekretara koji je predstavljanjem svih ovih ljudi nameravao da polako dotera do vrhunca i onako prisutnu napetost među okupljenim ljudima da bi pojavljivanje senatora postiglo svoj pravi efekat. Tako je Harlei došao i do senatorovih telohranitelja.

— Dame i gospodo, pomislite samo šta bi jedan političar radio da nema svoje lično obezbeđenje. Bio bi neprekidno izložen raznim opasnostima koje bi ga sprečavale da se u potpunosti posveti svom osnovnom zadatku, a to je njegova briga za dobro svih nas. Zato vas molim da pozdravite ova dva hrabra momka koji se brinu za senatorovu ličnu sigurnost.

Englezu je već bilo pošlo za rukom da zagreje atmosferu među prisutnima tako da se prolomio buran aplauz kada su oba telohranitelja izašla na pozornicu.

Ugledavši ih, Šejn prosto nije mogao da veruje svojim očima. Bilo je van svake sumnje da je onaj koji je upravo skiniuo šešir sa glave da bi otpozdravio okupljenom svetu bio niko drugi do Indijanac Džordž, koji je pratio damu koja se gola kupala u jezeru pred Šejnovim očima.

Sekretar ga je predstavio kao Big Hors Džordž, čistokrvnog Indijanca iz plemena Kreja. Džordž je po Harleiovim rečima najpre radio za vojsku da bi kasnije bio pozvan u Vašington kao telohranitelj važnih političkih ličnosti.

Drugi telohranitelj se zvao Žan Leduk. Bio je Kanadanin čiji su preci poticali iz Francuske.

Leduk i Big Hors su se postavili sa leve i desne strane pozornice, stavljajući time do znanja da će pažljivo motriti na sve što se u salunu događa.

— A šta bi bio političar bez svoje lepše polovine — uz-

viknu Harlei teatralno. — Šta bi radio da nema miran porodičan život koji mu omogućuje da se nakon napora kojima je neprekidno izložen opusti. Za to se brine senatorova supruga, koja je u društvenim krugovima našeg glavnog grada poznata kao odlična domaćica i brižna supruga. Dame i gospodo, pozdravite gospođu Henrijetu Breg!

Opet se začuo gromki aplauz. Šejn se osvrnuo oko sebe i ugledao kako se pojedinci nešto došaptavaju. Imao je utisak da su neki od njih bili bolje upućeni od njega u senatorov porodični život. U sledećem trenutku mu gotovo zastade dah kada je na pozornici ugledao ženu, koja se pojavila na pozornici, a koja je očito uživala u aplauzu koji nikako nije prestajao. Na sebi je imala jarkocrvenu večernju haljinu sa dubokim izrezom. Kada je Šejn poslednji put video bila je gola, ali je i tada na isti način uživala što ima posmatrača kao što joj je i sada godio buran aplauz okupljenog sveta.

Jedan od senatorovih pomoćnika je u međuvremenu izneo fotelju na pozornicu, postavivši je nekoliko koraka iza govornice. Nakon što je uz čaroban osmeh zahvalila na ovacijama koje je doživela Henrieta Breg se elegantno spusti u meku fotelju. Šejn je pretpostavljao da je to bilo predviđeno mesto na kome bi senatorova supruga trebalo da provede ostatak večeri. Sumnjao je, međutim, da će žena poput nje uspeti da izdrži toliko dugo da sedi na jednom mestu.

Konačno je sekretar najavio senatora Brega. Čovek je sticao utisak da aplauz koji se u tom trenutku prolomio nikada neće prestati. Nekolicina prisutnih su skočili na noge, dok su drugi u znak oduševljenja počeli da lupaju nogama o pod.

Velman J. Breg je bio vitak, visok, plavokos čovek. Na sebi je imao elegantno tamnosivo odelo koje mu je besprekorno stajalo.

— Dragi moji sugrađani — započe senator svoj govor. — Raduje me što ste se u ovako velikom broju odazvali našem pozivu. To je još jedan dokaz vaše zainteresovanosti za politiku koju vodimo u Vašingtonu.

U njegovom glasu nije bilo ni traga nadmenosti koja je inače krasila mnoge političare.

Što je Šejn duže slušao senatora Brega to mu je postajalo jasnije zbog čega je bio toliko popularan i zbog čega su prisutni uvek sa velikom pažnjom pratili njegova izlaganja.

Šejn iznenada oseti nečiji pogled na sebi. Henrijeta Breg ga je bez mnogo ustručavanja netremice posmatrala. Malo je nedostajalo pa da prasne u smeh kada je primetila Šejnovu pomalo zbunjenu reakciju. Od tog trenutka, pa sve do prve pauze, koju je senator kao i obično napravio, njihovi pogledi su se više puta susretali. U njenim velikim plavim očima ogledala se neskrivena požuda. Šejnu je odjednom pala na pamet pomisao da bi njegov zadatak možda mogao da ima veze s ovom prelepom ženom. A to je bio dovoljan razlog da se malo bliže pozabavi senatorovom suprugom.

Velman J. Breg je u međuvremenu završio svoje izlaganje ne propustajući da najavi diskusiju koja je trebala da usledi nakon petnaestominutne pauze.

— Poštovani sugrađani — dodao je na kraju. — Nadam se da ćete imati razumevanja ako se moja supruga sada povuče. Naše putovanje do Lorija je za nju bilo izgleda ipak napornije nego što smo mi to u prvi mah mislili.

Većina prisutnih je aplauzom pozdravila Henrijetu Breg koja se uz smešak naklonila, omogućujući na taj način svim prisutnima još jedan pogled na njen duboki dekolte.

Pre nego što je aplauz utihnuo Šejn je napustio salun, uputivši se užurbanim koracima prema velikoj sali na ulazu u hotel.

IV

Ta sala je preko dana služila za prijem gostiju, dok se uveče pretvarala u hotelski bar, koji je sada zbog senatorovog govora zvrjao prazan. Iza šanka od mahagonija stajao je besprekorno odeveni barmen koji je laganim pokretima glancao čaše poređane na staklenim policama. U trenutku kada je ugledao Šejna na njegovom licu se pojavi odbojan izraz.

— Da li ste vi gost naše kuće, ser? — upita sumnjičavo.

— Još ne, amigo — odvrati Šejn dok je u desnoj ruci držao savijenu novčanicu od deset dolara. — No i pored toga mogu da budem izuzetno darežljiv...

Popevši se na visoku barsku stolicu Šejn kao slučajno ispusti novčanicu na ispolirani šank.

Barmen se u trenu našao kod njega.

— I prijateljima naše kuće bar uvek stoji na raspolaganju — reče on ljubazno.

Šejn je naručio sebi dupli viski, a zatim je barmenu dao dobru napojnicu.

U baru i dalje nije bilo nikoga osim njih dvojice. Još jednom se pokazalo da je senator Breg bio privlačniji od svakog osvežavajućeg pića, koje je svakome prijalo u ovo sparno letnje veče. Šejn je, međutim, bio ubeđen da će Henrijeta Breg naići ovuda pre nego što ode u svoju sobu. Ova njegova pretpostavka se ubrzo pokazala kao tačna. Senatrova supruga jednostavno nije bila tip žene koja bi mogla da ode na spavanje, a da prethodno ne popije još jedno piće.

Henrijeta Breg se spustila na stolicu pored Šejna, smatrajući sasvim prirodnim što ga je ovde zatekla.

— Svet je zaista mali — reče ona smešeći se zagonetno. — Zar nije to lepo kada ljudi jedno drugom upućuju skrivene poruke i kada ih bez mnogo reči na pravi način tumače. Ovoga puta nam neće smetati nikakav Džordž.

Barmen je očigledno dobro poznao, pošto je nakon kratkog vremena doneo spremljen koktel iako ga ona nije naručila. Nakon toga se ponovo diskretno udaljio. Međutim, Šejn je bio ubeđen da barmen pažljivo osluškuje svaku njihovu reč.

— A zbog čega ste toliko sigurni u to što kažete? — upita Šejn dok je ispitivački gledao u njene tamnoplave oči.

— Zato što će ono tamo u salunu potrajati još cela dva sata — prošaputa senatorova supruga. — A prema ugovoru

koji su potpisali telohranitelji u takvoj situaciji ne smeju ni za trenutak da se odvoje od moga supruga.

— Čini mi se da mi se niste još predstavili — dodade ona nakon što je jednim gutljajem otpila gotovo polovinu pripremljenog koktela.

Šejn se poput pravog džentlmena blago nakloni i reče svoje ime.

— A vi se zovete Henrijeta Breg — reče Šejn namignuvši. — To mi kao pažljivom slušaocu senatorovog sekretara nije promaklo.

— A da li ste isto tako dobar posmatrač raznih događaja kao što ste dobar slušalac?

— Pod normalnim okolnostima da — odgovori Šejn sa smeškom na licu. — Jedino kada me oteraju sa moga mesta, tada mi obično promakne ono najbolje.

Njene oči se izazivački skupiše. Ponovo se u njima ogledala ona ista požuda koju je Šejn već u dva maha primetio. Jutros kod jezera, a zatim maločas u salunu kada su im se pogledi prvi put sreli.

— Ne izgledate mi baš kao neko ko se olako da oterati. Verovatno jedino onda kada pamet nadvlada skrivene želje.

Osmeh i dalje nije silazio sa Šejnovog lica. Nakon što je otpio gutljaj viskija Šejn pripali sebi cigaru, a zatim reče:

— Stvarno odlično zaključujete, leđi.

Henrijeta Breg je ovo očigledno shvatila kao konstataciju, a ne kao kompliment. Komplimenti su izgleda bili nešto sa čim se ona svakodnevno susretala.

— Da li ste vi svesni toga da mi nešto dugujete? — upita ona.

— A šta to?

— Pa ja sam vam već sve pokazala.

— Ali samo vašu spoljašnost, a uz to i sa dosta velikog rastojanja — reče Šejn kroz smeh.

— To je tačno, ali mi se i pored toga čini da ste sada vi na potezu.

— U šahu uvek sede dva ljuta protivnika jedan naspram drugog — prošaputa Šejn.

— Potpuno ste u pravu. Moraću očigledno da se predam, pošto ni pod kojim okolnostima ne bih želela vas za protivnika.

Šejn se na ovo samo blago nasmejao. Nakon toga su ispraznili svoje čaše. Nije ga uopšte iznenadilo to što je Henrijeta doturila harmenu novčanicu, a zatim polako krenula prema svojoj sobi. Bez i jedne reči Šejn pođe za njom. Za senatorovu suprugu je to izgledalo kao nešto što se samo po sebi podrazumeva. Soba se nalazila na prvom spratu ovog velelepnog zdanja. Na putu do sobe nisu nikoga sreli. Kada su ušli Šejn je sa blagim čuđenjem konstatovao da je to bila jednokrevetna soba, što je ukazivalo na činjenicu da su senator i njegova supruga spavali u zasebnim sobama.

Henrijeta se pripila uz njega još dok je leđima zatvarao vrata od sobe. Njene usne su tražile njegove, kao što ljudi koji umiru od žeđi traže vodu, dok su joj ruke nestajale is-

pod njegove jakne, ispitujući svaki delić Šejnovog snažnog tela.

— Svaki minut je dragocen — izusti ona, ne odvajajući svoje usne od njegovih. — Nemamo ni puna dva sata vremena. Hajde, pokaži mi sve ono što do sada nisam videla i doživela.

Šejn se isceri otkrivajući pri tome u tami svoje blistavo bele zube, a zatim odvraća: — Za tako nešto su dva sata suviše kratak vremenski period. Verujem da nam ni dva cela dana ne bi bila dovoljna.

— Čini mi se da se ipak pomalo praviš važan — proša — puta mu ona na uho dok mu je otkopčavala košulju.

Šejn je laganim pokretima navukao rezu na vrata. Zatim je svojim snažnim rukama podigao Henrijetu i odneo je do kreveta. Tračak svetlosti je dopirao sa ulice kroz prozor hotelske sobe. No i to je bilo dovoljno da Henrijeta, koja je mirno ležala na leđima, vidi kako je Šejn okačio svoj opasak o uzglavlje kreveta, a zatim polako počeo da skida sve sa sebe.

Henrijeta počela isprekidano da diše kada se Šejn približio i počeo da je svlači. Telo joj je bilo meko i uzavrelo. Već nakon nekoliko minuta Šejn je doveo do vrhunca. Međutim, vreme koje su proveli umorno, ležeći jedno pored drugog brzo je prošlo. Svojom strastvenošću Henrijeta Breg je neumorno terala Šejna da joj pruži sve ono što je od njega očekivala.

Nakon izvesnog vremena ona se izvuče iz Šejnovog zagrljaja i umorno ustade sa kreveta. Šejn je zadivljeno posmatrao njene zanosne obline dok je ona u polumraku pripremala piće. Kada se ponovo vratila do kreveta, držeći dve čaše viskija u ruci, Šejn se već bio uspravio u postelji. Prihvatio je obe čaše da bi Henrijeta mogla da se udobno smesti pored njega. Nežno se oslonila o njegovo rame nakon što se pokrila sve do iznad svojih bujnih grudi.

Izvesno vreme su ćuteći pili viski, a zatim Šejn reče:

— Senator očigledno u prvom redu misli na svoju političku budućnost. A na šta ti misliš?

— Isključivo na svoje telesno i duhovno zadovoljstvo — odgovori ona uz vragolast osmeh.

— A da li i on to zna?

— Mislim da on to samo naslućuje. Nekoliko puta me je uhvatio „in flagranti”. No, ne čini baš puno da bi me sprečio.

— To znači da nije baš mnogo zainteresovan za tebe?

Henrijeta se okreće ljutito prema Šejnu i prosikta:

— Zar ti u ovom trenutku ne pada nešto lepše na pamet nego da raspravljamo o odnosima između mene i mog muža?

— Iz toga zaključujem — nastavi Šejn uporno. — Da mu ti služiš jedino za prikazivanje u javnosti.

— Upravo tako — odgovori ona dok je stavljala čašu na noćni ormarić pored kreveta. — Ja nisam njegova prava žena. Nas dvoje smo zaključili neku vrstu ugovora koji precizira sve moja zaduženja. Da li si sada zadovoljan?

Šejn je ponovo osetio njen vreli dah pored svog uha, dok su joj prsti polako klizili naniže.

— U redu — reče Šejn, sklanjajući svoju čašu sa viskijem. — Hajde da menjamo temu.

U tom trenutku se na vratima začulo glasno kucanje. Henrijeta Breg preplašeno prekide istraživački poduhvat svojih prstiju, dok se Šejn hitro podigao iz kreveta.

Neko se očigledno bio gotovo bešumno približio vratima i sada je nestrpljivo lupao drškom revolvera o njih. Verovatno je isto tako nečujno pokušao da otvori vrata od sobe, no morao je da konstatuje da su zaključana. Šejnu je ovo nečujno kretanje ostalo u lošem sećanju. Osetio je kako ga obuzima strahovit bes.

— Reci mu da ćeš odmah otvoriti — prošaputa dok se prikrađao vratima.

Henrijeta je odmah shvatila njegovu nameru, a pokazalo se isto tako da je i odlična glumica.

— Ko je? — upita pospanim glasom. Zatim je namerno počela da šuška pokrivačom, kako bi i na taj način pokazala da je do tada spavala. Šejn se za to vreme već našao pored vrata.

— Ja sam, Džordž! — izusti napolju pred vratima Indijanac. — Hteo sam samo da vidim da li je kod tebe sve u redu.

Henrijeta se glasno nasmeja i uputi se polako prema vratima.

— Ne bi me uopšte začudilo da si još i nešto drugo hteo — reče ona svojim vragolastim glasom.

Napolju se začuo tih uzdah senatorovog telohranitelja.

Uverivši se da je Šejn spreman, Henrijeta je polako otključala vrata od svoje sobe. Iz hodnika je sada dopirala svetlost koja je jasno osvetljavala golo telo Henrijete Breg. Indijanac je koraknuo u sobu, tako da je Šejn za delić sekunde mogao da vidi njegov požudan pogled, kojim je gutao svaki deo njenog primamljivog tela.

Šejn ga je šćepao pre nego što je ovaj stigao da se povrati od iznenađenja. Nije stigao da izusti ni glas, a već se našao na podu. Sa dva dodatna udarca Indijanac se našao u carstvu snova.

Henrijeta je htela opet da se pripije uz Šejna, no on je nežno odgurnuo od sebe i počeo da se oblači.

— Povedi me sa sobom — izusti ona molećivo. — Bilo kuda gde ćemo biti sami, samo ti i ja.

— Ne! — odgovori Šejn hrapavim glasom. — Ne bih želeo da zbog tebe upadnem u neprilike. Pobrini se za našeg prijatelja Džordža kada se ponovo osvesti. Učini sve da bi ga umirila. Verujem da ti to neće biti teško.

Ona razočarano uzdahnu.

— Ne verujem baš da će to biti tako jednostavno. Ubeđena sam da te u mraku nije prepoznao, ali šta da mu kažem ko je bio kod mene?

Šejn se na to samo nasmejao u polumraku dok je stavljao opasač. — Reci da ga je neki provalnik mlatnuo po glavi, ili nešto tome slično. Pusti malo svojoj mašti na volju.

— Šta misliš da mu kažem da me je provalnik zaveo, ili

možda da sam ja zavela njega? — reče ona dok joj se dobro raspoloženje polako ponovo vraćalo.

Šejn je blago potapša i odvrati:

— Vidim da će tvoja mašta postići pravi efekat. Uveren sam da će te naš crveni prijatelj pažljivo saslušati i da će ti poverovati.

V

Jutro je osvanulo sa gustom maglom koja je prekrivala čitavu dolinu u kojoj se nalazio gradić Lori.

Šejn je lenjo ustao iz kreveta i otišao do prozora. Zaključio je nakon kraćeg razmišljanja da ne bi imalo nikakve svrhe ako bi se ovako rano prošetao gradom. Ono što je njega zanimalo i onako se odigravalo u kasnim večernjim satima.

Rešio je da se više ne vraća u krevet, već da se natenane umije i obrije. Dok je silazio stepenicama prema maloj prostoriji u kojoj se gostima služio doručak osetio je miris sveže skuvane kafe. Osim Šejna svi ostali gosti su bili farmeri, koji su prethodne večeri prisustvovali senatorovom predizbornom mitingu. Njihova bučna diskusija je ispunjavala čitavu prostoriju.

Doručak mu je servirala jedna prelepa crnokosa devojkasakrupnim okruglim tamnim očima.

— Prijatno, ser! — reče ona dok joj ljubazan osmeh nije silazio sa lica.

Nos mu je golicao miris pržene slanine. Kao retko kada pre toga Šejn se našao u nedoumici. Jednostavno nije bio siguran šta ga u ovom trenutku više interesuje: da li ova izuzetno zgodna devojkasak svojim prijatnim francuskim akcentom ili doručak čiji mu je primamljiv miris sve više otvarao apetit. Posle kraćeg dvoumljenja zaključio je da jedna stvar ne mora neminovno da isključuje onu drugu.

— Kanađanka? — upita Šejn i podiže pogled. Ispod njene besprekorno uširkane bluze nazirale su se male čvrste grudi.

— Nakon što sam se doselila iz Francuske prve tri godine sam provela u Kanadi. Rešila sam da zaradim nekoliko dolara da bih mogla da proputujem i da bolje upoznam ceo svet. Ovde u Montani počinje moje putovanje. Kada stignem do najjužnijeg dela Južne Amerike otići ću u Afriku, a zatim u Australiju. A zatim...

— Ukoliko pre toga naravno ne uplovite u mirne bračnevode — prekide je Šejn.

— Gospodine, ubeđena sam da ću bez većih teškoća uspeti da ih izbegnem — odvrati ona uz vragolast osmeh. — A, sada, nemojte dozvoliti da vam se ohladi doručak.

Šejn je poslušao njen savet, ne propuštajući priliku da još izvesno vreme posmatra njen graciozan hod kojim se polako kretala između stolova. Bila je očito osoba koja je verovala u ono što je zamislila.

Nakon što je ispio i treću šolju kafe Šejn je s užitkom popužio svoju jutarnju cigaru da bi se nakon toga u potpunosti posvetio čitanju lokalnih novina.

Prva stranica je u potpunosti bila posvećena poseti senatora Velmena J. Brega. Glavni urednik lista je napisao čitave hvalospeve o senatoru i njegovoj politici. Bilo je očigledno da je Bregova politička snaga i podrška ležala u malim provincijskim mestima. Ljudi su se verovatno lakše identifikovali sa čovekom, koji je poput njih poticao iz male sredine.

Kada se Šejn vratio u svoju sobu magla se već uveliko bila podigla. Lori se sada kupao u toplim sunčevim zracima. Izvadivši jaknu iz ormara, Šejn ode do prozora. Glavna ulica, na čijem kraju se nalazio hotel, bila je preplavljena ljudima. Šejn je čak imao utisak da ih je bilo više nego prethodnog dana kada je dojahao iz Grit Folsa. Ljudi su masovno napuštali grad, nakon što su prethodne večeri saslušali senatorovo izlaganje. Dok su drugi neprekidno pristizali, očekujući nestrpljivo veče i novi nastup senatora Brega. Pored toga je glavnom ulicom tekla još i reka natovarenih zaprega sa najraznovrsnijom robom koja je užurbano istovarana ispred radnji i saluna.

Šejn je ugledao isto tako nekolicinu ljudi koji mu nisu ličili na farmere. Nosili su odela kakva se obično nose u velikim gradovima i prezrivo su razgledali izloge radnji u kojima se prodavalo sve i svašta.

Ogroman, crvenokosi muškarac je Šejnu odmah upao u oči. I on je na sebi imao elegantno odelo kakvo se obično ne nosi u mestima poput Lortija. No, Šejn ga nije po tome zapazio nego po dugom ožiljku iznad leve jagodice.

Crvenokosi se naizgled nezainteresovano šetao ulicom. Šejnu je, međutim, na prvi pogled bilo jasno da je on, u stvari, pažljivo pratio sve što se u gradu dešava. Poznavao je tu vrstu ljudi tako da je bio ubeđen da crvenokosi ne pripada velikoj grupi novinara koji su neprekidno pratili senatora u nadi da će postati svedoci nekih senzacionalnih događaja.

Iznenada je jedan drugi događaj privukao Šejnovu pažnju. Glavnom ulicom su se polako kretale kočije koje su Šejnu bile u svezem sećanju. Žena koja je sedela u njima imala je na sebi elegantan kostim i veliki šešir koji je štitio od sunca. Šejn se nasmeja. Henrijeta je izgledala sveže i odmorno što je bio dokaz da je na neki način uspela da se prošle noći oslobodi Indijanca Džordža. Kočije su se kretale ka izlazu iz grada. Moguće da je nameravala da se danas okupa u nekom drugom jezeru.

Kada je Šejn ponovo pogledao prema drugoj strani ulice crvenokosi je već bio nestao. Pripadnik Sedme brigade nije imao dovoljno vremena da ga pogledom potraži pošto se na vratima začulo tiho kucanje.

— Napred — reče Šejn i okrete se od prozora.

U sobu je ušla crnokosa Francuskinja i brzo zatvorila vrata za sobom.

— Odlučila sam da u životu ništa ne propustim — reče ona dok su joj oči na neki čudesan način svetlucale. — Kada u Africi ili Australiji budem imala vremena za razmišljanje ne bih želela da shvatim da sam ovde u Loriju nešto propustila.

— A šta bi to moglo da bude? — upita Šejn naizgled začuđeno.

Krenula je pomalo neodlučno prema ivici kreveta da bi tu zastala, oborivši glavu poput stidljive devojčice.

— Muškarca kao što ste vi žena obično retko sretne — izusti ona dok je i dalje netremice zurila u pod. — Mi, devojke, iz Pariza to vrlo dobro znamo.

— Zbog toga dakle ne možete dugo da se zadržite na jednom mestu. Devojke iz drugih gradova bi bile srećne kada bi pronašle mesto na kome bi mogle da se skrase.

— Mene takva pomisao ne privlači — reče ona, smejući se tiho. Zatim je polako podigla glavu i odlučno se zagledala u Šejna.

— Biću iskrena. Ne bih sebi nikada oprostila kada bih propustila da upoznam bliže muškarca kao što ste vi.

— Ti stvarno znaš šta hoćeš, zar ne?

Ona klimnu glavom i tiho izusti: — Zbog tebe bih mogla čak i da odustanem od puta oko sveta. Ti si nešto posebno. To mi je bilo jasno čim sam te ugledala.

Šejn se svim silama trudio da je uveri kako je njeno mišljenje o njemu bilo posve ispravno. Dan je već bio poodmakao kada su napokon umorni legli jedno pored drugog. Dok je vrhovima prstiju nežno prelazila preko brojnih ožiljaka na njegovom telu ona tiho reče: — Nisam se prevarila. Muškarca kao što si ti neću nikada više sresti.

— Kroz nekoliko godina ćeš se smeјati ovome što si upravo rekla.

— Sumnjam. Ipak je verovatnoća da ću baš ja sresti nekoga ko je tebi ravan izuzetno mala. Reci mi koliko još ostaješ u Loriju?

— Nekoliko dana.

— Hoćemo li se onda još koji put videti?

Šejn nije mogao a da joj to ne obeća pošto je i ona bila žena koju čovek ne sreće svakoga dana.

VI

U vazduhu se još uvek osećao miris sveže rose. Magla se zadržavala jedino još u travi pored puta. No i pored toga se po toploti sunčevih zraka moglo zaključiti da i danas predstoji vreo letnji dan.

Henrijeta Breg je otkopčala gornje dugme svoje bluze, a zatim je malo olabavila svilenu maramu koju je nosila oko vrata. Iako je teren po kome su se kretale kočije bio dosta mek na njemu nije bilo tragova kočija. To je bio siguran znak da se put dosta retko koristio. Put je vijugao prema šumi koja je poput zelenog tepiha prekrivala brdo koje se uzdizalo pred Henrijetom Breg. Šuma je dopirala gotovo do samog vrha, koji je bio prekriven većitim ledom.

Henrijeta je u sebi osećala neko čudno romantično raspoloženje. Razlog tom raspoloženju nije svakako ležao samo u predivnom predelu koji je okruživao, već i u doživljaju s onim visokim strancem koji je rekao da se zove Šejn. Sama pomi-

sao na sate provedene s njim ispunjavala je senatorovu suprugu nekom neslućenom energijom. Rešila je da sledeća dva-tri sata provede u obilasku okoline Lorijsa. To je bilo najmanje što je mogla da učini za svog supruga. Žena političara je uvek morala da bude upoznata sa prilikama koje vladaju u izbornom okrugu njenog supruga da bi i ona ponekad mogla da se uključi u predizbornu kampanju.

Svesna činjenice da niko ne može da je čuje Henrijeta Breg se glasno nasmejala. Ono što je još vezivalo za senatora bilo je jedno obično parče hartije. Neka vrsta bračnog ugovora. Za to što, je mogla da uživa u lagodnom životu koji je mogla pored njega da vodi morala je da izigrava suprugu koja senatoru uvek stoji na raspolaganju. Za okolinu je bila upravo onakva supruga kakvu je svaki uspešan političar mogao da ima.

Ona je bila zadovoljna ovakvim načinom života. On joj je omogućavao doživljaje poput onih od prošle večeri. Taj stranac je u njoj, međutim, probudio neslućenu strast. Pošlo joj je za rukom da nakon njegovog odlaska skine s vrata Indijanca Džordža, a da joj se on nije previše približio. Nakon dva sata provedena sa Šejnom ne bi ni mogla da zamisli da se nađe u Indijančevom zagrljaju. Nijedan od njenih mnogobrojnih dosadašnjih ljubavnika mu nije bio ni približno ravan. Naravno da joj Indijanac nije poverovao kada mu je ispričala priču o provalniku koga ona nije primetila u svojoj sobi, ali na kraju je ipak morao da napusti sobu. Na kraju krajeva, on nije bio ništa drugo nego običan sluga koga je u svakom trenutku mogla kod svog supruga da predstavi u lošem svetlu i on bi se brzo našao na ulici. Indijanac je to vrlo dobro znao, tako da je uvek znao dokle može da ide.

Postojala je još jedna stvar koja je pozitivno delovala na njeno raspoloženje toga prepodneva, a to je bila činjenica da je upoznala Šejna odmah prve večeri, tako da su pred njima bili još mnogobrojni susreti, koji su pružali mogućnost za produbljivanje tek uspostavljenog kontakta.

Koči je su se polako približavale šumi. Na samom ulazu u gustu borovu šumu Henrijeta je zaustavila konja da bi za trenutak mogla da uživa u pogledu koji joj se odavde pružao na dolinu i gradić Lori.

Dole u daljini nazirale su se kuće gradića na severozapadu Montane. Bila je toliko udaljena od Lorijsa da nije mogla da razazna ljude koji su se kretali glavnom ulicom. Među njima mora da je bio i Šejn. Da li je i on jedva čekao da se ponovo sretnu? Da li mu je dovoljno toga pružila da bi mogla na nekoliko dana da ga veže uz sebe? Tražeći odgovor na ova pitanja senatorova supruga pomisli čak kako bi bilo kada...

Već i sama pomisao na tako nešto učinila joj se glupom i neizvodljivom, pa ipak joj nije nikako polazilo za rukom da je u potpunosti odagna od sebe. Pa, zar nije u više navrata napomenu Velmanu da je po njenom shvatanju njihov bračni ugovor vremenski ograničen. To znači da je mogla već sutra da ga raskine, a isto tako je mogao i večno da traje. Odluka je ležala jedino u njenim rukama.

Henrijeta Breg naterala sebe da ponovo trezveno razmišlja. Znala je vrlo dobro da ljudi ne mogu da žive samo od vazduha i od ljubavi. Nije više bila u onim godinama kada mladi ljudi veruju u suprotno. Zbog toga je najpre morala da ispita Šejnovu zaleđinu pre nego što se odluči da li da pokuša da ga svojim ženskim čarima zauvek veže uz sebe. Ukoliko se bude pokazalo da je jedan takav poduhvat vredan truda tada će zacelo učiniti sve da bi to i ostvarila.

Ponovo je poterala kočije. Put je sada postajao sve strmiji, dok joj je drveće pružalo sve veću zaštitu od letnjeg sunca. Rešila je da pređe još nekoliko milja, a zatim da polako krene nazad prema gradiću da bi na vreme stigla na zajednički ručak sa svojim suprugom u hotelu „Rokland”. Možda će joj u toku poslepodneva poći za rukom da pronade Šejna i da ga nagovori da sutra krene sa njom u obilazak ove predivne okoline. Srce je počelo snažnije da joj kuca već pri samoj pomisli da bi sutradan mogla sa Šejnom da provede nekoliko sati pod vedrim nebom, a ne kao sinoć u vreloj hotelskoj sobi. A možda bi bilo još bolje kada bi krenuli zajedno do jezera na čijim obalama su se prvi put sreli da bi se ovoga puta zajedno osvežili u bistroj vodi planinskog jezera.

Pustivši mašti na volju Henrijeta je zamišljala sebe i Šejna kako se bez ustručavanja prepuštaju svojoj strasti. Poznavajući sebe i svoje ženske kvalitete, ona je bila ubeđena da će većinu svojih maštanja već u toku sutrašnjeg dana uspeti da pretvori u stvarnost.

Dok je tako prepuštena sebi i svojoj mašti sve dublje ulazila u šumu nije ni primetila kako je rastinje sa obe strane prašnjavog puta postajalo sve gušće. Prenula se tek kada je u blizini začula šuštanje sasušenog lišća. U istom trenutku se ispred nje pojavio muškarac zarastao u gustu crnu bradu. Htela — ne htela morala je da zaustavi kočije, pošto je čovek raširenih nogu stajao nasred puta.

Henrijeta prestravljeno kriknu, a zatim se podiže u želji da iskoči iz kočije i da pobegne odavde.

— To vam baš ne bi bilo pametno, leđi — začu muškarčev duboki glas. — I onako bi vas veoma brzo uhvatio, a onda bi vam sa zadovoljstvom isprašio tu vašu lepu stražnjicu.

Henrijeta je stajala kao ukopana na kočijama. U prvi mah nije mogla da poveruje u ono što je upravo čula. Povrativši se polako od pretrpljenog šoka ona malo bolje pogleda čoveka koji je cereći se držao konja za uzde. Bio je pravi div, a crna gusta kosa i brada su mu davale izgled pravog divljaka. Bio je obučen u odelu od grubo štavljene kože, a primetila je da ima veliki lovački nož, pištolj i snažnu dvocevku.

— Potpuno mi je svejedno ko ste i šta želite — reče ona ledenim glasom. — Sklonite mi se smesta sa puta ili ću biti prisiljena da pucam na vas.

Čovek je mirno tapšao konja po vratu. Začuvši njene reči on za trenutak zastade i začuđeno je pogleda. Zatim počeo ludacki da se smeje. Trebalo mu je dosta vremena dok se nije povratio od smeha.

— Leđi, leđi! — reče on dok je u neverici klimao gla-

vom. — Davno me niko nije ovako nasmejao. Ja sam Rufus Galager. Da li vam to ime nešto govori?

— Ne! — prosikta ona ljutito.

— To će se vrlo brzo promeniti, leđi. Kada ponovo napustite ovu šumu moći ćete celom svetu da pričate ko je Rufus Galager.

Henrijeta je svoje nežne ruke besno skupila u pesnice dok je i dalje stajala na kočijama.

— Opominjem vas još jednom! Pustite me da prođem, ili...

— Ne dolazi u obzir — prekide je on dok se i dalje zadovoljno smeja. — U mojoj zbirci nedostaje jedino još jedna prefinjena leđi kao što ste vi. Kod žena ovih bednih farmera i njihovih kćerki čovek uvek zna na čemu je. Ali tako nešto nežno kao što ste vi, poželeo bi svako...

— Ma sklanjajte mi se sa puta! — viknu Henrijeta, osećajući kako strah i panika polako prelaze u neizmernu srdžbu. Hitrim pokretom desne ruke krenula je prema tašnici koja se nalazila pored nje. Nije morala dugo da pretura po njoj da bi pronašla svoj mali, džepni „kolt“. Izvukla ga je iz tašne i uperila u njegovo bradato lice.

Galager je ponovo začuđeno pogledao kao da pred sobom ima biće sa neke druge planete. No, ubrzo ponovo prasnu u grohotan smeh. Morao je da umiruje konja koji je preplašen njegovim smehom pokušavao da mu se otme iz ruku.

— I vi stvarno mislite da ćete tom vašom igračkom uspeti da me pogodite?

— Svakako — odvrati senatorova supruga odlučnim glasom. — Da sam na vašem mestu ne bi izazivala sudbinu. Naučila sam da rukujem ovom, kako je vi zovete igračkom, tako da sam u stanju da sa razdaljine od 20 jardi pogodim grlić flaše. A ako me oči ne varaju onda ste vi širi od grlića flaše, a i niste toliko udaljeni da bih mogla da promašim. Pa sada još jednom dobro razmislite da li ćete i dalje da mi pretite.

Smeh je odjednom iščezao sa Galagerovog lica.

— E, pa, sada ti vidi šta će te snaći — prosikta on. Još pre nego što je izgovorio poslednju reč Galager je rukama šćepao rudu kočija da bi je već u sledećem trenutku snažno povukao prema sebi.

Gubeći tlo pod nogama, Henrijeta instinktivno podiže obe ruke uvis da bi ponovo povratila ravnotežu. Kažiprst desne ruke se nehotice zgrčio i povukao obarač. Začuo se snažan prasak minijaturnog „kolta“, no metak je završio negde u krošnjama obližnjeg drveća.

Galagerovo glasno cerekanje je ponovo odzvanjalo u njenim ušima. Ne uspevajući da pronađe oslonac Henrijeta leđima snažno udari o naslon sedišta obloženog kožom. I pored nesnosnog bola ona je pokušala da ponovo repetira revolver, koji je i dalje grčevito držala u šaci. Međutim, nije imala dovoljno vremena, pošto se Galager već u sledećem trenutku našao pored nje. Osetila je kako je njegova snažna ruka obuhvatila njenu šaku. Iako se žestoko opirala Galager je bez većih teškoća uspeo da joj otme oružje iz ruku. Učinio je to poput

roditelja koji svojoj neposlušnoj deci uzimaju omiljenu igračku. Nakon što ga je zakočio Galager strpa „kolt“ u džep od pantalona. Dok je i dalje jednom rukom držao senatorovu suprugu prikovanu za sedišta Galager je drugom rukom polako zadigao njenu suknju sve do bokova, a zatim je zadovoljno progundao.

— Zaista prvoklasno. Kao što rekoh: ovako nešto čovek ne susreće svaki dan.

I pored činjenice što je usled paničnog straha bila gotovo paralisana Henrijeta Breg je rešila da svim mogućim sredstvima pokuša da se izvuče iz ruku ovog nečoveka. Jedno je bilo sigurno: normalan čovek ne bi bio u stanju da se ovako ponaša.

U trenutku kada je osetila da je Galager ne drži više onako snažno prikovanu za sedišta Henrijeti je pošlo za rukom da se iznenadnim trzajem oslobodi iz njegovih ruku. Udarala ga je svom žestinom svojih sićušnih pesnica, no on je i dalje stajao nagnut nad njom i zadovoljno se smejao. Imala je utisak da on uopšte ne oseća udarce kojim je zasipala njegovo bradato lice. Dok je osmeh polako nestajao sa njegovog iskeženog lica Galager prosikta:

— Mislim da je sada bilo dosta ovog detinjastog ponašanja. Možeš da biraš: ili ćeš mirno sedeti pored mene na sedišta ili ću morati da te vežem i da te smestim negde pozadi.

U ovom trenutku je Henrijeti konačno postalo jasno da sve ovo nije bio samo ružan san iz koga će se pre ili kasnije probuditi.

— Biću mirna — izusti ona, uvidevši da pružanje daljeg otpora ne bi imalo nikakvog smisla.

Galager zadovoljno klimnu glavom, a zatim se lenjo spusti na sedišta pored nje. Nakon što je smestio pušku između nogu, Galager je uzeo uzde u ruke i poterao konja dublje u šumu.

VII

Bilo je već kasno poslepodne kada su konačno stigli do brvnare. Nakon što je privezao Henrijetinog šarca za stub koji je pridržavao malu nastrešnicu iznad ulaznih vrata Galager je svojim snažnim rukama podigao sa sedišta i uneo u brvnaru. Slobodnom rukom je otvorio vrata koja vode u podzemnu prostoriju, a zatim je gurnuo Henrijetu Breg u tamu podruma.

Senatorova supruga se u sledećem trenutku našla na zemljanom podu. Čula je kako su se uz snažan prasak vrata za njom zatvorila, a zatim i Galagerove korake, koji su se polako udaljavali. Privikavši se na polutamu, koja je vladala u prostoriji, Henrijeta ugleda sjaj petrolejske lampe koja je gorela pričvršćena za stub ispod otvora za dovod vazduha. Polako se podigla na noge, da bi samo koji delić sekunde kasnije preplašeno zastala, ugledavši dva para očiju koji su je nemo i znatiželjno posmatrali.

Obe žene su sedele u najudaljenijem uglu prostorije. Ode-

ća im je bila iscepana, a ulepljeni pramenovi kose su im padali na lice. Pogled na te dve izmučene žene joj je govorio da i nju po svemu sudeći očekuje slična sudbina.

Jedna od njih dve se tiho nakašljala.

— Ne plaši se — reče ona jedva čujnim glasom. — Nas dve bi bile poslednje koje bi ti nešto našao učinile. Smiri se malo, a onda možemo o svemu da popričamo. Ja sam Dijana Stratmor a pored mene je... — pri tome je prstom pokazivala na ženu koja je sklupčana sedela pored nje — ...ovo je Elena Hamfri.

Obe žene su se podigle i pružile joj ruku. Henrijeta im je bila beskrajno zahvalna na prijateljskom stisku ruke kojim su je pozdravile. I pored činjenice što je voda koju joj je Elena nasula iz velikog krčaga bila već ustajala Henrijeta se već nakon nekoliko gutljaja osećala mnogo bolje.

— Da li vas ono čudovište drži ovde zatvorene? — upita ona pomalo zadihana od halapljivog gutanja vode.

Dijana i Elen se začuđeno pogledaše.

— Ne samo nas — odgovorila je Dijana. — Od ovog trenutka si i ti jedna od nas.

Henrijeta nervozno poče da stiska donju usnu. Shvatila je vrlo dobro da su i jedna i druga dobro razumele prizvuk u njenom glasu tako da su joj na sličan način i odgovorile. I pored toga što se u njoj sve opiralo uvidela je da će htela — ne htela morati da se spusti na isti nivo s ovim jednostavnim ženama. U ovom trenutku nije bila ništa bolja od njih. Sve zajedno su bile zatvorenice onog ludaka po imenu Rufus Galager. I zbog toga nije smela sebi da dozvoli da se još jednom na ovakav način obrati Elen i Dijani.

— Znam — izusti ona konačno. — Sve ovo je stvarno ne-shvatljivo. Potrebno je verovatno dosta vremena da se čovek pomiri sa činjenicom da je u rukama tog bradatog čudovišta.

— Možda ti to nikada neće poći za rukom — odvrati Elen. — Sve zavisi od toga koliko možeš da podneseš.

— Pre svega, ne smeš da napraviš grešku i da misliš da je Galager običan ludak — dodade Dijana. — On je zapravo pravi planinski čovek. A to možeš shvatiti na ovaj ili onaj način.

Dijana je ovo izgovorila tako, kao da je time sve objasnila.

— A šta to znači? — upita Henrijeta.

— On je deo ovih planina, on je lovac i... — objašnjavała joj je plavokosa Dijana. — No najjednostavnije objašnjenje je da je on čovek jednog vremena, koje u stvari više ne postoji.

— To tek ne razumem — reče Henrijeta. — Nemoguće da je toliko star ili lud?

Obe žene su prasnule u glasan smeh.

— Stvarno se vidi da nisi iz ovih krajeva i da retko napuštaš okrilje velikih gradova — reče Elen kroz smeh. — Ti očigledno nemaš pojma kakav se život vodi ovde u divljini.

— Hajde, ostavi je na miru! — umeša se Dijana energič-

nim glasom. — I nemoj, molim te, samo da počneš s onom tvojom pričom kako je nešto posebno biti udata za farmera.

— Pa, zar sam ja to rekla? Ali ukoliko se ljudi koji žive u gradovima nama smeju kada ne uspevamo da se snađemo u gradskoj vrevi, tada valjda i mi možemo njima da se smejemo kada oni...

— Budi srećna ukoliko uopšte budeš ikada više mogla nekome da se smeješ — prosikta Dijana. — A sada mi samo objasni kakve sve ovo ima veze sa situacijom u kojoj se sve mi nalazimo.

— Pa ona je prva počela zato što nije znala... — u tom trenutku je Elen zastala usred rečenice i zagledala se u senatorovu suprugu. — Hej, pa ti nam uopšte još nisi rekla ko si i odakle dolaziš.

Henrijeta je bila pomalo uplašena, pošto joj ni na kraj pameti nije bilo da bude nadmena i neljubazna prema ovim ženama.

— Zovem se Henrijeta Breg — odgovori ona. — I molim vas nemojte se prepirati zbog mene.

— Henrijeta Breg? — ponovi Dijana začuđeno. — Da nisi ti možda žena onog senatora?

— Čija žena? — upita Elena. — Šta si rekla šta je taj tip?

— Eto vidiš! — reče Dijana dok su joj se oči zadovoljno smeškale. — U životu se sve vraća. Sada bi ona mogla tebi da se smeje. Kladim se da nikada nisi ni čula za reč senator. A i kako bi kada si škole gledala samo spolja. Ha, ha!

Eleni je malo nedostajalo, pa da jurne prema Dijani da bi se bar na taj način revanširala, no Henrijeta ih je prekinula sledećim rečima:

— Prekinite, molim vas! Mislim da stvarno nije ništa loše ako čovek nešto ne zna. Ja jesam žena senatora, ali mi ipak neće pasti kruna sa glave ako priznam da ne znam šta je planinski čovek.

Elena se zadovoljno nasmešila, da bi se odmah zatim ponovo spustila na pod prostorije.

— No, dobro! — začuo se konačno i Dijanin glas. — Zaista je najbolje da se ne svađamo. E, pa čuj, Henrijeta. Naš prijatelj Galager je uistinu nešto nalik biću iz daleke prošlosti. Planinski ljudi su u ovom kraju bili pojam još mnogo pre naseljavanja takozvanog Divljeg zapada. U to vreme su oni živeli u zajedništvu sa Indijancima. Međutim, kada je sve veći broj ljudi počeo da naseljava ove krajeve tada je polako ali sigurno počelo i da prolazi njihovo vreme. Galager je bio te sreće da je ovaj kraj, da je ova planina ostala gotovo ista kao i pre sto godina. Niko ga do sada nije pronašao u ovoj divljini, a i ne trude se baš mnogo pošto o njemu kolaju strašne priče. Kada siđe dole u naseljena mesta da bi prodao krzna ulovljenih životinja ili da bi popunio svoje zalihe hrane niko se ne usuđuje da ga prati.

— Drugim rečima rečeno — izusti Henrijeta mršteći se. — Nijedan civilizovan čovek sem nas nije ušao u ovu brvnaru.

— Ipak jeste — odgovori Elena tužnim glasom. — Nije baš ušao u brvnaru, ali je bio vrlo blizu nje. Sve se to juče

zbilo, no taj jadnik nije uspeo da odavde izvuče živu glavu. A i njegova žena nije ništa bolje prošla. Kao što vidiš već smo bile utroje ovde u ovoj pećini.

Henrijeta Breg je s užasom slušala kako se u toku jučerašnjeg dana ugasio život najpre Džesija, a zatim i Patricije Murdo.

— Pobogu — prošaputa ona. — Pa ako je Galager stvarno potpuno uračunljiv, kao što ste mi vas dve rekly, tada mi nije jasno kako je to mogao da uradi. Na osnovu slova zakona on nije ništa drugo nego hladnokrvan ubica. A zbog toga će kad-tad završiti na vešalima.

— Ako i bude tako on nikada neće shvatiti zašto — odvratila Dijana. — Njemu nisu poznati zakoni našega sveta. Za njega važe jedino zakoni divljine, odnosno njegovi sopstveni zakoni. A ponaša se poput divljih životinja koje žive u ovom kraju; jednostavno uzima silom ono što na drugi način ne može da dobije.

— A pošto u divljini nema žena — umeša se Elena. — Tada on jednostavno krene u potragu za njima, a onda ih dovuče ovamo kao što je i tebe dovukao. Za njega je to sve vrlo jednostavno.

— To znači, dakle, da ste i vas dve zašle malo dublje u ovu divljinu. A sada mi recite koliko dugo ste već ovde?

Gurkajući jedna drugu Dijana i Elena, prasnuše u smeh.

— Mi smo već dve nedelje ovde — reče Dijana konačno. — No, ne može se baš reći da nas je Galager uhvatio pošto smo mu se suviše približile, već zato što smo se upustile u druge, ništa manje opasne igre.

Henrijeti očigledno ništa nije bilo jasno tako da je sada Elena nastavila sa opisivanjem događaja koji su prethodili njihovom dolasku u Galagerovu brvnaru: — Galager vrlo dobro zna gde i kada nešto može da ulovi. Tako je bilo i onoga dana kada je dole u Loriju organizovana igranka. Dijana i ja smo otišle na igranku, naravno bez naših muževa, a onda smo kako to slučaj hoće naišle na dva mlada, zgodna momka sa kojima smo se izgubile u obližnjoj šumi. A Galager, taj pasji sin je samo čekao takvu priliku. Ona dva jasnika je mlatnuo kundakom po glavi, a zatim nas je dovukao ovamo.

— Ali, onda su ona dvojica sigurno obavestili šerifa o tome ko vas je oteo!

— Čisto sumnjam — procedi Elena razočarano. — Ta dvojica mora da su ćutali kao zaliveni. Da su bilo šta rekli bilo bi to isto kao, da su potpisali svoju sopstvenu smrtnu presudu. Naši muževi bi ih sigurno hladnokrvno ucemkali. Niko ovde ne voli kada mu se nabijaju rogov. Ubeđena sam čak da bi ih i oydašnji sudija u tom slučaju oslobodio svake krivice.

— Neverovatno, prosto neverovatno! — Henrijeta nije uspevala nikako da dođe sebi od čuđenja. — Stvarno ću morati o svemu ovome da porazgovaram sa Velmanom. Velman je moj muž. Ako ovde stvarno vladaju takvi praiistorijski zakoni, onda je krajnje vreme da se tu nešto izmeni.

— Jesi li sigurna da ćeš tog tvog Velmana ikada ponovo videti? — zapita Dijana sažaljivo.

— A šta mislite šta će sa nama biti? — prošaputa ona.

— Elenu i mene će Galager zasigurno ostaviti nekoliko dana na miru. A zato imamo tebi da zahvalimo. Kada se bude dobro podnapio tada će se prvo tobom pozabaviti. Možda ćeš postati čak i njegova ljubimica.

— Da li je strašno? — upita Henrijeta razrogačenih očiju. Elena i Dijana se ponovo nasmejaše.

— Ako ne budeš mnogo gledala na spoljašnost tada bi možda mogla i da uživaš. I u tom pogledu je poput životinja koje ga ovde okružuju.

VIII

Negde na samoj ivici grada začuli su se prvi jutarnji petlovi.

Mlada Francuskinja Sesil je u istom trenu bila budna. Svetlost koja je ulazila kroz prozor jasno je ocrtavala konture njenog predivnog tela dok je sedela uspravljena u krevetu.

Sa prekrštenim rukama iznad glave Šejn je s uživanjem posmatrao njeno privlačno telo.

— Da li se uvek ovako rano budiš? — upita on.

Ona se okrenula prema njemu i odgovorila uz svoj vragolast osmeh: — Ponekad mi to zaista teško pada, ali pošto je priroda moga posla takva moram to da činim. Danas mi, međutim, ništa nije teško.

— Neke žene više vole da provode jutro u krevetu.

— Ja to ne bih mogla. Ja u to vreme jednostavno moram nešto da radim.

— Pa, niko nije rekao da čovek mora samo da se odmara dok je u krevetu — reče Šejn kroz glasan smeh.

Sesil se nasmeja i nežno ga potapša po ramenu.

— Da li znaš šta znače reči *mon amour*? — upita ona pomalo stidljivo.

— Hajde, reci šta te muči. Ne moraš za to posebno da pripremaš teren. Vidim po tvom nosiću da želiš nešto da mi kažeš.

Ona se namršti a zatim tiho reče: — To se zaista retko dešava da je muškarac u stanju da čita ženine misli.

— Sve zavisi od toga sa koliko žena je već bio.

— Da li time hoćeš da me uplašiš kako ne bi rekla ono što sam naumila?

— Ne, a i zašto bi to želeo?

— Možda zato što si osetio da sam upravo htela da ti kažem kako bi zbog tebe mogla zauvek da ostanem ovde u Loriju ili u ma kom drugom mestu. Tamo gde ti budeš bio želela bi i ja da budem.

Šejn je duboko uzdahnuo. Ova mala Francuskinja je bila zaista nešto posebno. Za samo dvadeset i četiri sata njoj je pošlo za rukom da postigne ono za šta bi drugim ženama trebalo nekoliko meseci, pa možda čak i nekoliko godina. Po-

vremeno mu se dešavalo da su žene želele duže da se vežu uz njega. Međutim ni na kraj pameti mu nije bilo da bi i Sesil mogla da bude jedna od njih. Biće uistinu izuzetno teško da je ubedi da on naprosto nije u mogućnosti da živi takvim životom.

— Nikada se ne zadržavam duže od nekoliko dana u jednom gradu. A i ono čime se bavim moram uvek sam da uradim.

— Jasno mi je da muškarac voli sam da obavlja svoje poslove, i ja ti tu zaista ne bi smetala. A što se tiče one druge stvari, odnosno putovanja od mesta do mesta, pa i sam znaš da mi takav život najviše odgovara.

Šejn poče nemoćno da vrti glavom. Sada mu je bilo jasno da neće biti samo teško da odvrati Sesil od te sulude zamisli, nego da će to biti gotovo nemoguće. Znao je da će morati da smisli nešto mnogo bolje i uverljivije od razloga koje je maločas naveo, pa je izbegavajući da sada nastavi razgovor samo rekao:

— Kasnije ćemo o tome razgovarati.

Sesil oduševljeno pljesnu dlanom o dlan i ustade iz kreveta.

— Dragi, kako je to lepo! Nisi odmah rekao ne. To je dobar znak i kazuje da ništa ne možeš da mi odbiješ.

Ona poče da pevuši neku pešmicu dok se užurbano oblačila kako bi na vreme stigla na posao.

Šejn je imao utisak da je Sesil osoba kojoj čovek može sve da objasni. No ona će to uvek shvatiti na način na koji ona to želi.

Za vreme doručka Šejn je ugledao mnoga lica koja nije video prošlog jutra. Sesil je posluživala goste i dalje pevušeći radosno, a koristila je svaki slobodni trenutak da bi Šejnu uputila dug, zaljubljen pogled.

Šejn je i ovoga jutra obilno doručkovao, a zatim je izašao na glavnu ulicu da bi saznao šta se u gradu dešava. Još pre nego što je stigao u blizinu hotela „Rokland” primetio je da nešto nije u redu. Iz daljine je video kako Džordž Big Hors i Žan Leduc užurbanim koracima izlaze iz hotela i kako u strahovitom galopu napuštaju grad. Koji trenutak kasnije iza njih je ostao jedino ogroman oblak prašine.

Šejn nije ni trenutka oklevao. Breg mora da je imao jake razloge kada je nekuda poslao svoja dva telohranitelja. Senator je u ovom času bio bez ikakve zaštite. Šejn pomisli na crvenokosog diva koga od juče nije video. A možda se ipak radilo samo o nekom bezopasnom farmeru iz okoline Larija?

Šejn je poznavao samo nekolicinu ljudi u gradu. Ta činjenica mu nije baš ulivala veliku nadu da će uspeti da dođe do poverljivih informacija, koje su mu u ovom trenutku bile preko potrebne. Isto tako nije znao kako da eventualno objasni zbog čega je zabrinut za senatorovu sigurnost.

Ušavši u hotel „Rokland” Šejnu se osmehnula sreća. Na vratima koja su vodila u salu za prijem gostiju naleteo je na barmena koga je upoznao one večeri kada je bliže upoznao i senatorovu suprugu. Barmen je imao tamne kolutove ispod

očiju što je bio jasan znak da je upravo završio posao i da je žudeo za odmorom. Jedan pogled na novčanicu koju je Šejn držao između prstiju bio je, međutim, dovoljan da zaboravi sve napore protekle noći i da mu povрати dobro raspoloženje.

— Ako ste nešto hteli od leđi Henrijete tada vam zaista ne mogu pomoći.

Šejn odmahnu glavom, a zatim upita:

— Interesuje me zbog čega su senatorovi telohranitelji tako užurbano napustili grad.

— Izgleda da je senatorova supruga potražila sebi društvo. Najpre sam mislio da ste vi, mister, razlog njenog iznenadnog nestanka, no, očigledno sam se prevario. Činjenica je, međutim, da se gospođa Breg nije vratila u hotel nakon odlaska u šetnju juče ujutru.

— Jeste li sigurni u to što pričate? — upita Šejn.

— Svakako, ser. Ako neko nešto sazna ovde u ovom hotelu onda sam to ja. Senator je strahovito uznemiren, ali on jednostavno nema dovoljno vremena da je sam potraži, pošto mora da pripremi govor za večeras.

— Ali ako mu je toliko stalo, do nje zašto onda šalje Leduka i Big Horsa?

— To je bar lako razumljivo, ser! Zamislite samo šta bi se dogodilo kada se ona i večeras ne bi pojavila. Njih dvoje se u javnosti ponašaju kao da je sve u najboljem redu, ali ako mene pitate tada vam mogu sa sigurnošću reći da njih dvoje vode u stvari svako svoj život.

Šejn je na sve to samo zamišljeno klimao glavom. Zahvalio se barmenu na informacijama i pustio ga da krene na zasluzeni počinak. I pored svega mu je bilo pomalo čudno što Breg nije lično krenuo u potragu za svojom ženom. Jedino ako je već u nekoliko navrata doživeo slične stvari, pa je znao gde da je njegovi ljudi potraže. Postojala su, međutim, i druga moguća objašnjenja za Henrijetin nestanak tako da je Šejn proklinjao ljude koji su ga uputili ovamo, a da ga prethodno nisu upoznali sa svim detaljima vezanim za život senatora Brega. Da nije lično upoznao Henrijetu Breg ne bi verovatno nikada saznao da ih vezuje jedino neka vrsta ugovora koji tačno reguliše njihova prava i obaveze u braku koji postoji jedino na papiru. Možda je još neko drugi bio upoznat sa ovom činjenicom tako da je mogao da ucenjuje senatora. Sve su to bila pitanja koja su mučila Šejna, a pošto je odgovor na njih mogao da dobije jedino od ljudi koji su ga poslali ovamo rešio je da odjaše do Grit Folsa i da još jednom porazgovara sa nadležnim oficirom Sedme brigade.

Napustio je grad sporednom ulicom pošto nije želeo da bilo ko primeti da je i on tako brzo napustio grad nakon odlaska senatorovih telohranitelja. Napustivši grad, Šejn je napravio veliki luk pre nego što je izbio na put koji vodi do Grit Folsa. Na taj način je želeo da se uveri da ga niko ne prati. Nije hteo ništa da rizikuje iako do tada nije primetio da ga je bilo ko u gradu sa znatiželjom promatrao. Uverivši se da ga niko ne prati, Šejn potera svog mfkova da bi što pre stigao do odgovora na pitanja koja su ga mučila.

Prvo što je uradio nakon dolaska u Grit Fols bilo je da potraži oficira za vezu sa Sedmom brigadom i da mu u kratkim crtama opiše šta se poslednjih dana događalo u Loriju. Oficir je bez većih natezanja prihvatio Šejnov predlog da pošalju telegram u Vašington da bi dobili odgovor na pitanja koja su interesovala Šejna.

Već nakon dva sata iz Vašingtona je stigao odgovor.

Crvenokosi div koga je Šejn detaljno opisao bio je dobro poznat u glavnom gradu. Bio je Irac i zvao se Patrik O'Folen. Radilo se o plaćeniku koji je radio za senatorove političke protivnike. Čak se i šušalo da je došao iz Irske zato što su ga тамо tražili zbog ubistva. Što se pak Henrijete Breg ticalo Šejnu je nedvosmisleno stavljeno u zadatak da se uputi u potragu za njom. Odgovorni u Vašingtonu su očigledno smatrali da će senatorovi protivnici pokušati da preko nje ostvare svoje mračne ciljeve, odnosno da upropaste senatorovu političku karijeru. To se u slučaju Henrijete Breg i dvostrukog života, koji je ona vodila, moglo na više načina postići: jedna od mogućnosti bilo je svakako da je za izvesno vreme uklone da bi svima pokazali da njihov brak i nije tako harmoničan kao što se to u javnosti predstavljalo. Na taj način bi se slika, koja je godinama stvarana o njemu, srušila kao kula od karta.

No, njegovi protivnici su isto tako mogli i da zatraže otkupninu za nju. U tom slučaju bi isto tako mogli da ga uvale u grdne nevolje. Senator bi u javnosti svakako izigravao zabrinutog supruga. Otmičari bi pokupili otkupninu, a zatim bi tek obelodanili činjenicu da ih vezuje bračni ugovor, a ne međusobna ljubav. Najbolji način za tako nešto bilo bi Henrijetino pismeno priznanje koje bi osvanulo u svim dnevnim listovima, a do kog bi otmičari mogli da dođu na razne načine držeći je u svojim rukama.

Bilo je svakako i drugih načina da se uništi senatorova politička karijera, ali svaka od tih mogućnosti bila je neposredna povezana i sa imenom Henrijete Breg.

— Divno, zaista divno! — besneo je Šejn dok se spremao za povratak u Lori. — Pa, zar je moralo sve ovo da se dogodi da bi mi gospoda najzad iznela određene pojedinosti zbog kojih su me u stvari poslali u Lori?

Vraćajući se nazad, Šejn je imao osećaj da je za sve kasno i da ga je protivnička strana ovoga puta preduhitрила.

IX

— Hajde, leđi, dolazi ovamo!

Galagerov duboki glas je odjekivao podzemnom prostorijom dok se naginjao kroz otvor načinjen u podu brvnare. Na polju je po svemu sudeći već bio pao mrak pošto se Galagerovo telo poput senke naziralo u otvoru dok je u brvnari gorela petrolejska lampa.

Dozivao je sa takvim prizvukom u glasu kakvim ljudi obično dozivaju svoga psa. Međutim, Henrijeti je bio dovoljan samo jedan pogled koji joj je uputila Dijana pa da shvati da će htela to ona ili ne morati da krene gore u brvnaru.

Dok se polako penjala po lestvicama Henrijetu je zapljusnuo snažan zadah alkohola. Očigledno se Galager pripremao uz pomoć ogromnih količina viskija za ovaj trenutak. Henrijeta je morala samu sebe da prisili da krene dalje. Galager je još uvek stajao pored otvora i nestrpljivo je dozivao mumlajući nešto posve nerazumljivo. Henrijeta Breg je posedovala oružja žene koja je u stanju da i najvećeg hvalisavca satera u mišju rupu i rešila je da to iskoristi.

Kada se senatorova supruga pojavila u brvnari Galager ispruži ruku prema njenim grudima. Ona ga, međutim, snažno lupi po prstima i uzviknu: — Sa mnom se ne može tako, smrdljivče jedan!

Galager je s nevericom zurio čas u svoju ruku čas u Henrijetino lice kao da je u njemu mogao da nađe objašnjenje za nešto što nikako nije mogao da razume.

Planinski čovek rukom pokaza u pravcu dve grubo sklepane stolice, a zatim reče: — Hajde, sedi! Prvo ćemo nešto popiti, a onda ćemo raditi ono zbog čega sam te doveo ovamo.

Henrijeta mu uputi pogled kojim je uspevala da razoruža svakog muškarca dok mu je rukom nežno prelazila preko lica zaraslog u gustu, lepljivu bradu. Pokret je bio tako iznenađan da je Galager toga postao svestan tek u trenutku kada je Henrijeta ponovo spustila ruku. Polako je krenuo za njom prema stolu.

— Šta je s tobom? — upita on kada se povratio od iznenađenja. — Da nećeš možda da se zavrtlaš sa mnom? Ako si to naumila onda ti mogu reći da si naišla na pogrešnog čoveka.

— To mi nije ni na kraj pameti -- odvrati ona. — Kada si se pojavio tamo u šumi strašno si me preplašio. No, sada kada sam malo došla sebi sada imaš pravu Henrijetu pred sobom. S tim nisi računao, zar ne?

Galager je preneraženo buljio u senatorovu suprugu, ali ubrzo je na njegovom licu ponovo zatitrao osmeh.

— Pa, ti si izgleda pravi vuk u jagnjećoj koži? Sve mi se čini da sam se grdno prevario u tebi?

— Možda?! — klimnu Henrijeta glavom. — Međutim, i ti nisi baš tako loš kao što sam u prvom trenutku pomislila.

Nakon ovih reči bradati planinski čovek je uistinu za trenutak stidljivo spustio pogled da bi već u sledećem trenutku sav zbunjen posegao za flašom viskija, koja se nalazila na stolu.

Henrijeta je zapazila da je otkrila slabu tačku ovog surovog čoveka. Verovatno je retko kada doživio da mu žene laskaju ili čak da budu nežne prema njemu. Negde duboko u njemu živela je predstava o tome kakav bi odnos između muškarca i žene trebalo da bude. Henrijeta je osećala da bi trebalo da igra na tu kartu da bi se odavde izvukla.

— Evo, uzmi — promrmlja planinski čovek i pruži joj lončić sa viskijem.

— Hvala — reče ona pre nego što je ne trepnuvši ispila sadržaj iz lončića do poslednje kapi. Zatim je dlanom obrisala usta i vratila posudu na sto.

Tek sada Galageru nije bilo ništa jasno, ali ubrzo je uspeo da povрати svoje pomalo poljuljano samopouzdanje.

— Sve mi se čini da ćemo se ti i ja lepo zabavljati — izusti on, cereći se zadovoljno.

— Moguće — odgovori ona uz vragolast osmeh koji je mnogo toga obećavao. — A meni se čini da ti nije bilo naročito interesantno sa Dijanom i Elenom, zar ne?

— Zašto me to pitaš?

— Pa zato što sam ih upoznala. Obe su dobre i zgodne, ali su ipak samo jednostavne žene koje nemaju baš mnogo mašte. Da li razumeš šta sam time htela da kažem? — i ne čekajući njegov odgovor Henrijeta nastavi: — Time sam mislila da jedino iskusna žena kao što sam to ja može muškarcu da stvori raj na zemlji.

Galager je otvorenih usta prosto gutao svaku njenu reč.

— Sto mu gromova! — izusti on i otpi još jedan gutljaj viskija. — Kada te ovako slušam tada mi se čini da si stvarno u pravu. Sa Elenom i Dijanom muškarac može...

Galager je iznenada zastao usred rečenice i počeo napregnuto da osluškuje. Izraz lica mu je postao potpuno bezizražajan, dok su mu oči besno sevale poput očiju divljih životinja sa kojima je Galager jedino delio šumu oko svoje brvnare. Svaki mišić na njegovom snažnom telu je bio napet poput strune.

— Šta je bilo? — prošaputa Henrijeta, pokušavajući da prikrije strah koji je iznenada obuzeo.

— Tišina! — prosikta Galager. — Tamo napolju je neko.

Henrijeta ga je sa čuđenjem pogledala, pošto nije mogla da čuje ništa osim šuštanja lišća u krošnjama obližnjeg drveća.

— Možda je samo neka životinja? — upita ona tiho.

Lice mu se odjednom zacrvenelo od besa i malo je nedostajalo, pa da se izdere na nju, no ipak je uspeo da se savlada i da joj naredi, pokazujući rukom prema vratima na podu: — Hajde, ulazi, glupačo! Više mi nisi potrebna.

Henrijeta se nije usuđivala da mu protivureči. Pogled koji joj je uputio jasno joj je stavljao do znanja da bi svaki sličan pokušaj mogao loše da se završi. Sada je znala da je u toku ovoga dana upoznala samo deo tog surovog čoveka. U njemu se očigledno pored ono malo čovečnosti krila priroda prave divlje životinje, koja je izbijala na površinu u trenutku kada bi osetio približavanje neke opasnosti, baš kao što je to sada bio slučaj. Njegov instinkt mu je jasno govorio da ono što je maločas čuo nije mogla nikako da bude životinja. Henrijeta je čak bila sklona da poveruje da on u stvari nije ništa ni čuo već da je jednostavno osetio da se napolju nešto pomerilo. Bila je toliko prestravljena da je osetila olakšanje kada se uvukla u podzemnu prostoriju i kada je začula kako je Galager ponovo navukao rezu na vratima.

X

Galager je znao da mora što pre da izjuri napolje. Jedino na taj način je mogao da iznenadi onoga koji se šunjao oko njegove brvnare.

Strpao je svoja tri velika lovačka noža u korice koje su visila za pojasom od jelenske kože. Sagnuvši se tako da onaj napolju nije mogao da ga vidi kroz prozor, prišao je vratima. Nakon što ih je snažnim trzajem otvorio Galager dugim koracima izlete napolje u noć. U istom trenutku kada se bacio na zemlju odjeknuše dva pucnja. Galager se životinjski cerio. Sada je znao da ih je dvoje, pošto je jasno čuo pucanj „vinčesterke”, kao i pucanj snažnog karabina. Očigledno mu je bilo pošlo za rukom da ih iznenadi pošto su i pored svetlosti, koja je dopirala kroz poluotvorena vrata, vraški slabo gađali. Mora da su mislili da su se neprimetno prišunjali brvnari, tako da ni u snu nisu mogli da pomisle da će se uloge vrlo brzo izmeniti. Sada je Galager bio u situaciji da njih proganja, a ne oni njega.

Ponovo se začuše pucnji, no Galager se nije uspaničio i odmah je pojurio dalje. Zadovoljno se nasmejavao kada je uvideo da je i ovoga puta bio u pravu. Meci su fijukali visoko iznad njegove glave ne dovodeći nijednog trenutka u opasnost da bude pogođen. Ovoga puta se, međutim, čula pucnjava iz samo jednog oružja što je značilo da je onaj drugi pokušavao da mu se neprimetno približi.

Galager je iskoristio buku, koju su stvarali hici, da bi se otkotrljao još malo u stranu. Sada je ležao tako da je pogledom mogao da obuhvati celu čistinu pred sobom. Još samo nekoliko sekundi i napadač će isprazniti ceo šaržer i moraće ponovo da ga puni.

Svetlost koja je dopirala kroz vrata obasjavala je samo deo prostora ispred brvnare, ali blesak puške u tami jasno mu je kazivao gde se nalazi čovek koji je i dalje besomučno pucao. Prema Galagerovoj proceni razdaljina do njega nije iznosila više od 15 jardi. Bez mnogo dvoumljenja Galager je izvukao nož iz korica i sačekao dok nije ponovo ugledao vatru iz cevi „vinčesterke”. U tom trenutku se naglo podigao na kolena i bacio nož u pravcu napadača da bi se zatim otkotrljao dublje u obližnje grmlje. Još pre nego što se zaustavio planinski čovek je začuo prasak karabina.

Zatim je nastala mrtva tišina. Galager se ponovo zadovoljno nasmešio. Znao je da je drugi uljez tu negde u blizini i da će ga primetiti kako baca nož, ali se uzdao u to da je suviše brz za te pasje sinove. I bio je u pravu. „Vinčesterka” se više nije čula što za Galagera, međutim, još uvek nije bio znak da može da se opusti. Ponovo se pritajio u grmlju, osluškujući napregnuto. Ništa se, međutim, nije čulo osim vetra koji je lagano šumeo u krošnjama visokog drveća.

Galager je u sebi tiho odbrojavao sekunde. Osećao je da je onaj sa karabinom bio tu negde u blizini i da se oprezno kretao. Morao je sebi da prizna da je taj kurvin sin zaista bio izuzetno vešt. Mora da je i on bio jedan od onih koji su odrasli u divljini.

Iznenada je Galager osetio u nosu njemu dobro poznat miris. Sada je bar znao da je za protivnika imao Indijanca koji je očito živeo životom belaca pošto je pored njihovog ka-

rakterističnog mirisa Galager osetio i jedva primetan miris vo-
dice za brijanje.

Međutim, jedno je bilo sigurno. Taj Indijanac je bio stra-
hovito spretan i opasan. Galager je znao da će morati da upo-
trebi sve svoje znanje i iskustvo da bi ga se rešio.

Prolazili su minuti dugi kao večnost, a da se nije čuo
bilo kakav sumnjiv šum. Ako je neko mogao to da oceni onda
je to bio Galager pošto je živeći u divljini naučio jasno da
razlikuje šumove visoko u krošnjama drveća od šumova dole
na tlu. Ležeći na strani oslonjen na lakat leve ruke, Galager
je oprezno izvukao drugi nož. Držeći ga čvrsto u desnoj ruci
planinski čovek je polako spustio svoju levu ruku i njome po-
čeo da prelazi preko tla. Napipao je više sasušanih grana no
svaka od njih je bila ili prevelika ili se pak nalazila suviše
duboko u već natrulom lišću, a da je mogao neprimetno da
je podigne. Konačno je ipak uspeo da pronađe ono što je tra-
žio. Došlo mu je da se zadovoljno iscreri kada je pod prstima
najzad osetio komad sasušenog drveta koji nije bio veći i deb-
lji od prsta na ruci. Pažljivo je podigao drvo sa zemlje, vodeći
računa o tome da ne dodirne nijedan list niti grančicu čije bi
suštanje moglo da ga oda.

Blagim trzajem ruke bacio je drvce u obližnje grmlje. Sa-
mo koji delić sekunde kasnije ono je tiho zašuštalo u grmu
na otprilike pet jardi od mesta na kome je on ležao.

U istom trenutku osetio je sa svoje leve strane pokret
čoveka, koji je naglo potegao oružje. Galager je, međutim,
sačekao da ugleda blesak „kolta” pre nego što je upotrebio
svoje ubitačno oružje. Divljinom je još odzvanjao eho Indi-
jančevog pucnja kada ga je Galager pogodio svojim dugim
lovačkim nožem. Senatorov telohranitelj je bio mrtav još pre
nego što se našao na prašnjavom tlu ispred brvnare.

Galager je sačekao još koji trenutak da bi se uverio da se
Indijanac više ne pomera. Zatim se polako podigao sa zemlje
i uputio prema brvnari iz koje se uskoro vratio sa petrolej-
skom lampom u ruci. Prvo je pronašao Indijanca, a zatim i
telo onog sa vinčesterkom, ne sluteći da je ovu dvojicu poslao
Henrijetin muž. Nije ga uopšte zanimalo ko su oni. Bitno je
bilo jedino to da nijedan od njih dvojice nije više mogao da
mu naudi.

XI

Šejn je stigao u Lori pre prvog sumraka. Nakon što je
smestio svog mrkova u hotelsku štalu Šejn se polako stepe-
nicama uputio u svoju sobu. U trenutku kada je otključavao
vrata osetio je nečije prisustvo. Munjevito je uleteo unutra,
dok mu se „remington” već našao u ruci.

Sesil je stajala kao ukopana pored vrata. Na njenom pre-
bledelom licu ogledao se samrtni strah kada je ugledala cev
revolvera, koji je bio uperen u njene oči.

— Ti si zaista jedna mala slatka budala — reče Šejn lju-
tito. — Da li ti je uopšte jasno da si upravo pobegla grobaru
sa lopate?

— Ja ... ja ... — zamuckivala je ona. — Ja nisam znala...

— A šta to nisi znala?

— Da si ... da si i ti jedan od onih...

Šejn joj polako pride i nežno je zagrli.

— Ne, ja nisam od onih na koje ti misliš. Nikada ne pucam u nekoga ko me nije prvi napao.

Međutim, ona ga je i dalje posmatrala sa strahom u očima.

— Ali ti to ipak radiš, zar ne?

Šejn ćutke klimnu glavom.

— Šejne, htela bih da znam sve o tebi. Ne mogu da podnesem da nešto tajiš preda mnom. Reci mi, ko si ti u stvari?

— Pa ti me bolje poznaješ od mnogih drugih — odvрати on. — Uostalom, trenutno nemam vremena za takve razgovore. Da li si možda u gradu naćula da se vratila Henrijeta Breg?

— Ko? Senatorova supruga? Šta je s njom? Kakve ti veze imaš s njom?

— To je čisto privatno — reće Šejn kroz smeh. — Dakle? Jesi li ćula nešto?

Iznenada je Šejn u Sesilininim lepim očima ugledao znake ljubomore.

— I da sam nešto ćula sigurno ti to ne bih rekla — prosikta ona ljutito. Zatim se naglo okrenula i izletela iz Šejnove sobe.

Šejn je zatvorio vrata za njom. Nadao se da je ovim uspeo da joj stavi do znanja da ne bi trebalo isuviše da se vezuje uz njega. Postojala je, međutim, i mogućnost da ljubomora kod male Parićanke izazove i potpuno suprotan efekat od onoga koji je Šejn prićeljkivao. Možda je ona bila jedna od onih žena koje se u takvim situacijama još žećće bore za ostvarivanje svojih želja.

Nakon što je sprao praćinu sa sobe nagomilanu dugim jaćanjem od Grit Folsa do Larija, Šejn je obukao čisto odelo i otićao do ćale za rućavanje gde je narućio obilnu večeru. Sesil ga je poslućivala bez i jedne reći.

Šejn je s ućivanjem poćeo večeru koja se sastojala od pećenih jaja sa slaninom, kao i izvrsnog hleba koji je vlasnica hotela prićpremila prema receptu svojih dalekih predaka. Posle večere je ispio još dve ćoljice kafe, nakon kojih je zaboravio sve napore protećkog dana.

Kada je Šejn izaćao na glavnu ulicu, napolju je već uveliko pao mrak. Ućurbanim koracima uputio se prema hotelu „Rokland”.

Barmen je već stajao za ćankom. I ovoga puta u baru nije bilo žive duće poćto je u susednoj prostoriji bio u toku govor senatora Brega.

— Ima li kakvih novosti? — upita Šejn nakon što je barmenu dao dobar bakćiћ za viski koji mu je upravo natoćio.

— Ako mene pitate onda je Breg... mislim senator Breg u gadnom sosu. Ćini mi se da ljudi već primećuju da nešto nije u redu — odvрати barmen uz osmeh, koji je jasnogovorio da mu bać nije bilo mnogo ćao senatora.

Šejn je polako otpio gutljaj viskija, a zatim je nastavio da prikuplja informacije o dogaćajima ovoga dana.

— Šta to znači da ljudi već nešto naslućuju?

— Mislim da nema potrebe da vam mnogo objašnjavam, ser. Videćete to i sami ako odete u susednu prostoriju. Gospođa Breg se još uvek nije pojavila inače bi sigurno sedela na pozornici, a i telohranitelji nisu više isti. Ovu dvojicu je senator pronašao ovde u gradu.

Šejn je sve ovo primao naizgled nezainteresovano i ako je u njemu sve ključalo od besa.

— Ljudi, dakle, više ne prate onako pažljivo senatorove reči — izusti on nakon izvesnog vremena. — Više ih interesuje gde je senatorova supruga. Verovatno se pitaju da li je nestala negde sa onom dvojicom, zar ne?

— Upravo tako, ser! — uzviknu barmen zadovoljno što ga je naveo na pravi trag.

— A šta se, u stvari, dogodilo?

— To zasada niko ne zna, ser. Gospođa Breg se još uvek nije pojavila, a i od Indijanca i Kanadanina nema ni traga ni glasa otkako su jutros odjahali iz grada. Šuška se da je senator postao strahovito nervozan i razdražljiv, a njegov sekretar ceo dan besciljno juri tamo-amo. To je sve što znam, ser.

Šejn je ispio svoj viski, ne zaboravljajući da se još jednom novčanicom oduži barmenu za pružene informacije, a zatim se uputio prema salunu gde je senator i te večeri imao svoj nastup pred okupljenim građanima.

— ...I garantujem da ću se zauzeti za još brži razvoj ovog kraja. Zbog toga je gradu potrebna železnica. Povezivanjem Lorija sa drugim krajevima ovaj deo Montane ima mogućnost za strahovito brz napredak. To je jedini pravi put u budućnost. U jednu bolju budućnost za sve nas ...

Senatorov glas je uistinu delovao nervozno. Koliko je mogao da vidi sa mesta na kome se nalazio Šejnu se učinilo da mu je lice postalo nekako bezizražajno, kao da je duhom bio odsutan. Šejn se pitao da li senator nešto naslućuje? Da li naslućuje da mu njegovi protivnici nešto spremaju? Jednu stvar senator, međutim, nije mogao da zna. A to je bilo da je Sedma brigada preuzela brigu o njemu. Šejn je dobio naređenje da jedino u slučaju najveće opasnosti stupi u direktan kontakt sa senatorom.

Senatorov sekretar, Henri Harlei je stajao dva koraka iza senatora. Izraz njegovog duguljastog lica jasno je govorio da je Englez bio spreman sve da učini da bi pomogao senatoru. Što se telohranitelja ticalo, Šejnu je odmah bilo jasno da su to dva neiskusna momka za ovakve poslove.

Šejn je počeo neopaženo pogledom da pretražuje i ove večeri dupke pun salun. Međutim, nije otkrio nijedno poznato lice. Uverivši se da među prisutnima nema crvenokosog Irca, Šejn nije želeo dalje da gubi vreme slušajući ono što je već čuo.

Kada je nepunih četvrt časa kasnije ušao u hotelsku štalu njegov mrkov ga je pozdravio radosnim njištanjem.

— Tiše, stari — reče Šejn dok ga je blago tapšao po vratu. — Nemoj da me uvaljuješ u nevolje. Ako nas Sesil čuje onda će biti svašta.

Mrkov, kao da ga je razumeo pošto se umirio dok ga je Šejn užurbano sedlao.

Nepunih pet minuta kasnije Šejn je neopaženo napustio grad. Pretpostavljao je u kom pravcu se uputila Henrijeta Breg. I zaista ubrzo je naišao na jedan jedini trag kočija koji je vodio prema obližnjim brdima. Odlučio je da produži dalje po mraku sve dok ne naide na nepristupačiji teren.

Nepunu milju izvan grada Šejn se prvi put zaustavio da bi bliže pogledao trag Henrijetinih kočija. Sjahao je i upalio šibicu iako su zvezde i mesec u dobroj meri osvetljavali prijatnu letnju noć. Na zemlji su se jasno ocrtavali tragovi Henrijetinih lakih kočija. Pored toga su se videli još i dosta svežiji tragovi konjskih kopita, koji su Šejnu govorili da se nisu samo senatorovi telohranitelji dali u potragu za Henrijetom Breg.

Pripadnik Sedme brigade produžio je dalje. Zaustavljao se svakih dvadeset minuta da bi detaljnije pogledao tragove. Kada je zašao dublje u šumu tama je postajala sve gušća pošto svetlost meseca nije mogla da prodre kroz krošnje drveća. Kada je potrošio gotovo i poslednje drvce šibice Šejn je rešio da se ulogori i da ostatak noći provede odmarajući se i pripremajući se za napore koji su ga očekivali sledećeg jutra. Idealno mesto za odmor pružala mu je mala čistina na ivici puta na koju je ubrzo naišao. U trenutku kada se pripremao da prostre svoje staro vojničko ćebe preko mekog šumskog tla Šejn je začuo u blizini šuštanje opalog lišća koje obično nastaje kada se ljudska noga neoprezno kreće nepoznatim terenom.

Čak je i mrkov počeo tiho da njišti, upozoravajući Šejna na opasnost koja se približavala.

Sa „remingtonom” u ruci Šejn je napregnuto osluškivao. Nekoliko sekundi kasnije bešumnim korakom se našao pored privezanog mrkova.

U šumi je sada vladala mrtva tišina. Bilo ko da je pokušavao da se prišunja mora da je shvatio svoju grešku i da je znao da neće uspeti da ga iznenadi. No u sledećem trenutku Šejn je uvideo da se grdno prevario. Šuštanje je bilo izazvano namerno i trebalo je da ga zavarava.

Napad je došao iznenada sa druge strane. Koraci napadača koji su do maločas bili potpuno nečujni sada su svojom bukom remetili noćnu tišinu.

Šejn se naglo okrenuo i ugledao pred sobom dvojicu napadača. I pored tame njihove siluete su se jasno nazirale. No, to što ih je video nije mu mnogo vredelo pošto su se i njihove oči bile navikle na tamu. Dok su ova dvojica jurila prema njemu Šejn je sa čuđenjem konstatovao da u rukama ne drže nikakvo oružje. A Šejn nikada nije pucao na nenaoružane ljude. Postalo mu je jasno da su nameravali da ga se dokopaju živog kako bi saznali šta ovde traži i za koga radi. Hitrim pokretom je vratio svoj snažni „remington” u futrolu.

Jednim skokom našao se na sredini čistine. Jedan od dvojice napadača se poput divlje životinje bacio na Šejna. Dok su zajedno padali na zemlju Šejn je uspeo da mu zada dva

snažna udarca pesnicom. Međutim, on kao da se nije mnogo osvrtao na to već je težinom svoga tela pokušavao da prikuje Šejna za tlo. I pored činjenice što ga je bolelo svaki deo tela Šejn je uspeo da ga kolenom odgurne od sebe. No u istom trenutku se tu stvorio drugi napadač. Šejn je sada imao dovoljno vremena da obojicu pošalje preciznim udarcima u carstvo snova. Nije mu, međutim, preostalo dovoljno vremena da se pripremi za napad trećeg iz ove družine. To mora da je bio onaj što je svojim suštanjem po lišću odvratio Šejnovu pažnju.

Šejn je pokušao još da se okrene, ali bilo je kasno. Osetio je snažan udarac čvrstim predmetom po glavi koji je u njemu izazvao pravu eksploziju bola pre nego što se i on onesvestio.

XII

Kada je Šejn ponovo došao svesti ugledao je pored sebe sjaj vatre koju su ona trojica u međuvremenu zapalili. Najpre je osetio prijatnu toplotu koju je logorska vatra širila oko sebe da bi već u sledećem trenutku ovaj osećaj nadjačao bol u glavi. Sedeo je oslonjen o drvo sa rukama privezanim na ledima.

Ona trojica su sedeli na čistini pored vatre i mirno su pripremali sebi kafu.

Jedan od njih je sedeo na sedlu i gledao u njega, neprekidno se podrugljivo smejao. Šejn ga je odmah prepoznao i pored činjenice što mu se još maglilo pred očima od siline udarca koji je dobio po glavi.

Bio je to crvenokosi Patrik O'Folen. Irac, koga su u njegovoj domovini tražili zbog ubistva.

— Ponovo među živima? — upita Irac glasom koji je ličio na struganje po zardalom metalu.

— Da ne očekuješ možda da ti još budem i zahvalan? — odvrati Šejn.

Sva trojica se glasno nasmejaše.

— Meni se još niko nikada nije zahvaljivao, amigo. Mora da je to zbog toga što ne ostavljam baš najbolji utisak na ljude. Zato se nemoj mnogo truditi. Daleko me više interesuje ko si i šta, odnosno koga ovde tražiš?

Šejn je bez mnogo razmišljanja doneo odluku da delimično govori istinu pošto je verovao da se O'Folen već raspitao o njemu u Loriju. Nadao se da će na taj način uspeti da ih zbuni.

— Zovem se Šejn i tražim najstrastveniju ženu koju sam ikada sreo.

O'Folen je sa nevericom zurio u njega.

— To znači da radiš za senatora — reče on dok mu se na licu jasno videlo da je bio iznenađen ovakvim odgovorom.

Šejn odmahnu glavom, ali već u sledećem trenutku morao je da uvidi da ovakvi pokreti nisu za njega pošto je ponovo osetio snažan bol u glavi.

— Pre bih rekao da radim za drugu stranu — izusti Šejn odlučnim glasom.

— Šta si time hteo da kažeš? Hej... — dreknu O'Folen i podiže besno stisnutu pesnicu. — ...Ako si mislio da praviš budalu od mene onda ćeš se loše provesti.

— To mi nije bilo ni na kraj pameti — reče Šejn. — Izgleda da ću morati da ti otkrijem našu malu tajnu.

— Čiju tajnu?

— Pa moju i Henrijetinu. Ja sam uvek u njenoj blizini kada se nalazi na putu sa našim dobrim senatorom. Svaki slobodan trenutak nas dvoje koristimo za...

— Za odlazak u krevet? — upita Irac nestrpljivo.

Sva trojica prasnue u glasan smeh.

Šejn se, međutim, nije osvrtao na njihovo cerekanje nego je ozbiljnim glasom nastavio: — Upravo takol! A pošto je to tako onda mi sada i pored najbolje volje nije jasno zašto je jednostavno nestala. I to bez ijedne reči pozdrava.

— I ti to zaista ne znaš? — odvrati O'Folen da bi koji trenutak kasnije počeo da se hvata za stomak od smeha. — Čoveče, pa naišla je na nekog ko je bolji od tebe.

— To ne mogu da verujem. Pa, ona mi je uvek govorila da od mene nema boljeg.

— E baš si naivan. Pa, to sve žene govore. Nego, reci ti meni nešto drugo. Je li to sve tačno što si malčas govorio? Pazi ako me lažeš...

— Znam, to si mi već rekao — prekide ga Šejn. — Pa možeš da pitaš Henrijetu ako se ponovo pojavi u Loriju. Ona će ti potvrditi svaku moju reč.

— Ako se pojavi? Pa ti si zaista duhovit. Ona se neće jednostavno pojaviti nego ćemo je mi tražiti, a i pronaći. Srećna okolnost je jedino što se nismo mnogo žurili, inače se ne bi ovako divno zabavljali sa pravom naivčinom kao što si ti. A kada vas dvoje opet budete zajedno tada ćemo uistinu videti da li si govorio istinu.

Šejn je naizgled bio iznenađen što su se i ova trojica uputila u potragu za Henrijetom Breg.

— Pobogu, ali šta vi hoćete od nje? — upita on prene-raženo.

— Isto što i ti — odvrati O'Folen, namigujući svojim drugarima. — Hoćemo da je... kako se ono kaže... hoćemo da je skinemo senatoru.

Nakon što su ispili skuvanu kafu O'Folen i njegova dva pratioca su otišli na spavanje očigledno zadovoljni onim što su izvukli iz Šejna.

XIII

Sledećeg jutra su ga grubo podigli u sedlo, da bi mu zatim privezali noge za uzengije. Ovoga puta su mu svezali ruke tako da je mogao da se pridržava za sedlo da bi svi zajedno nesmetano mogli da jašu.

O'Folen je preuzeo na sebe ulogu čitača tragova što je zaista izuzetno vešto činio tako da su druga dvojica mogla u potpunosti da se posvete čuvanju zarobljenika.

Nakon nepunih pola sata jahanja O'Folen je pronašao mesto na kome je sudeći po tragovima neko napao Henrijetu

Breg. Crvenokosi Irac im je dao znak da se zaustave, a zatim je sjahao da bi mogao bolje da pogleda mnoštvo tragova na koje su naišli. Nekoliko minuta O'Folen je pažljivo razgledao već pomalo izbledele tragove konjskih kopita i ljudskih stopala da bi se nakon toga nacerio i pogledao Šejna.

— Izgleda da je tvoja ženska imala malih problema. Tip koji je ovde šćepao po svemu sudeći nije baš preterano nežan.

— Utoliko bolje za mene. Onda gledajte kako ćete s njim izaći na kraj. Ako vam pođe za rukom da oslobodite Henrijetu, to znači da ste ustvari obavili moj posao — reče Šejn koji očigledno nije imao više nameru da im pričini to zadovoljstvo da izigrava preplašenog i zabrinutog ljubavnika senatorove supruge.

Irac je na to samo podrugljivo pogledao i vinuo se ponovo u sedlo. Trag je vodio dalje preko daleko nepristupačnijeg terena pošto su se polako približavali samom vrhu brda. Bilo im je odmah jasno da je Henrijetin otmičar odlično poznao teren čim se usudio da nastavi put u kočijama. Nepogrešivo je pronalazio puteve gde usponi nisu bili suviše strmi i gde je razmak između inače gustog drveća bio dovoljno velik da kočije mogu nesmetano da se provuku.

O'Folen nije ni na trenutak gubio njihov trag. Prošlo je otprilike dva sata otkako su toga jutra krenuli kada je Irac ponovo zaustavio kolonu i sjahao. Pred njim se nalazilo rastinje koje je bilo toliko gusto da im se u prvi mah učinilo da je kroz njega nemoguće proći. Oko njih je vladala neka čudna polutama koja se u ovim krajevima očito zadržavala tokom čitavog dana pošto sunčevi zraci nisu mogli da prodru kroz guste krošnje drveća i da obasjaju šumsko tlo.

— Sjašite i privežite konje! — naredi im O'Folen.

Ona dvojica sjahaše i zavezaše Šejna za obližnje drvo. Ovoga puta očigledno nisu imali dovoljno vremena da mu ponovo svežu ruke na leđima, pošto su žurili da provere da li su im pištolji napunjeni i da se snabdeju dovoljnim rezervama municije za svoje „vinčesterke”.

Irac je i sada kada su nastavili pešice preuzeo ulogu glavnokomandujućeg. Već nakon nekoliko sekundi Šejn ih je izgubio iz vida, a ujedno se nije više čuo nikakav šum koji bi mogao da oda njihovo kretanje.

O'Folen mora da je nanjušio nešto. Šta li se, do đavola, krilo tamo iza onog gustog rastinja? Uz pretpostavku da su bili na pravom tragu pitanje je ko li je tamo držao Henrijetu u svojim rukama? Da li je uopšte moguće da neko živi u ovoj divljini, i to sada kada ljudi bez većih problema mogu daleko lagodnije da žive?

Sve su to bila pitanja koja su mučila Šejna i za koja se nadao da će uspeti uskoro da nađe odgovor na njih.

XIV

O'Folen je polako puzio kroz gusto grmlje i razmišljao o vremenima kada je u Irskoj išao u lov tamo gde je to bilo zabranjeno. Na taj način je još kao dečak znao da svojoj po-

rođici obezbedi sočno pečenje. Tada je cela njegova porodica i sva druga rodbina imala da zahvali njemu što nije gladovala. Danas ga niko od njih nije poznavao, odnosno pravili su se kao da nikada nije postojao i to sve do onog trenutka kada je bio prisiljen da smakne onog prokletog lovočuvara. Bili su toliko nezahvalni da je čak bio primoran da krađom prikupi novac za brodski prevoz do Amerike.

Ovde u Sjedinjenim Državama O'Folen je naučio da čak i ubijanje ljudi može da predstavlja dobro plaćen posao. U ovom slučaju, međutim, nije znao za koga radi. Novac i konkretna uputstva je dobio preko posrednika tako da je mogao samo da naslućuje da je nalogodavac u stvari jedna od političkih stranaka u zemlji. Ovoga puta nije trebalo nikoga da smakne ili bar ne zasada. Imao je naređenje da za izvesno vreme ukloni Henrijetu Breg iz javnosti. A sada se pojavio ovaj stranac sa kojim nije znao šta da radi. Možda bi, razmišljao je Irac, bilo najbolje da ga preda onima koji su ga unajmili za ovaj posao.

Dim koji je počeo da ga golica u nozdrvama prekinuo je sva daljnja razmišljanja. O'Folenu je odmah bilo jasno da je dim dolazio iz dimnjaka neke ljudske nastambe. Neko je očigledno sebi pripremao jelo.

O'Folen se zadovoljno nacerio. Bio je u stanju da na razdaljini od deset milja razlikuje dim vatre koji dolazi iz dimnjaka od onog koji potiče od vatre zapaljene pod vedrim nebom. A ovo je van svake sumnje bio dim koji se širio iz nekog dimnjaka.

Oprezno se okrenuo i otpuzao do svojih drugara koji su ga pratili na razdaljini od nekoliko koraka.

— Izgleda da smo konačno na cilju našeg putovanja — prošaputa on zadovoljno. — Pratite me! Ali budite oprezni, jeste li me razumeli. Bolje da preostali deo puta pređemo malo sporije nego da se odamo.

Kada su krenuli dalje obojica su se strogo pridržavali O'Folenovog saveta, i to u prvom redu zato što su znali kakav je kada se naljuti. Pričalo se čak da je u stanju da čoveku smrska lobanju golim rukama samo kada se razbesni.

Ugledavši pred sobom čistinu na kojoj se nalazila masivna brvnara, znali su da su blizu izvršenja onoga za šta su bili dobro plaćeni.

Nisu primećivali ništa sumnjivo što bi im ukazivalo na činjenicu da je onaj koji je tu slantovao bilo šta primetio.

O'Folen je malo detaljnije pogledao brvnaru kao i prostoriju koja se nalazila u njenoj neposrednoj blizini i nije mogao da se načudi. Sve je bilo prvoklasno urađeno tako da je odavalo utisak da je vlasnik brvnare nameravao da ovde provede ostatak svog života. Zatim mu je pogled odlutao do svetlucavih gvozdenih točkova Henrijetinih kočija koji su virili iza brvnare. Njenog konja otmičar je očigledno bio smestio u prostoriju koja mu je služila kao štala.

O'Folen se trijumfalno nasmešio. I ovoga puta se pokazalo da je za ovakve poslove imao pravi njuh. Nikada se još nije

dogodilo da je razočarao svoje nalogodavce i da nije ispunio postavljene zadatke.

Sa zadovoljstvom je konstatovao da su ona dvojica već bila zauzela položaje sa kojih su „vinčesterkama” mogli onog ili one u brvnari da drže na nišanu ukoliko pokušaju da im umaknu. Problem je predstavljala jedino čistina ispred brvnare. Odavde nisu nikako mogli da joj se neopaženo približe. Morali su, dakle, da pronađu neki bolji prilaz pre nego što započnu sa napadom.

Irac im je dao znak da će pokušati da zaobiđe čistinu da bi osmotrio brvnaru sa druge strane. Oni su mu rukama dali znak da su ga razumeli i da će ostati tamo gde su.

O’Folen je krenuo polako napred. Uspeo je, međutim, da pređe jedva dve jarde pre nego što se prolomio prasak puške koji je nalikovao snažnoj grmljavini tokom letnjih oluja. Prestravljeno je zastao kada je začuo krkljanje ispunjeno bolom. Osvrnuvši se ugledao je kako se jedan od njegovih pratioca podigao iza grmlja u kome je potražio zaklon i kako je polako počeo da pada licem prema zemlji. Bio je mrtav još pre nego što je licem udario o kamenito tlo pred sobom.

O’Folen je odjednom postalo sve jasno. Priljubio se celim telom uz tlo iako je znao da mu i to ne pruža preveliku zaštitu i sigurnost.

— Pazi! — dreknu Irac. — Taj pasji sin očito nije u brvnari. Taj je negde gore u...

Njegove poslednje reči nadjačalo je glasno smejanje koje je odzvanjalo brdovitim predelom, stvarajući pri tome utisak da je čas sasvim blizu, a onda opet negde daleko.

O’Folen je osetio kako ga podilaze žmarci. Bio je to osećaj kakav još od svog najranijeg detinjstva nije pamtio. Na trenutak se zapitao da li je to strah da bi odmah zatim odbacio takvu pomisao. Ne, on zacelo nije bio od onih koji se plaše i koji će tek tako dozvoliti da se s njima radi kako je kome volja.

— Padi! — začu Irac glas sa svoje leve strane. — Sto mu gromova šta ćemo sada?

— Zaveži! — dreknu O’Folen. — Ostani u zaklonu i ne mrdaj!

— U zaklonu? Pa time stvarno zasmehavaš. Kako si to zamislio?

O’Folen mu nije ništa odgovorio već je jedino nervozno počeo da gricka usne. Način na koji je smaknuo jednog od njih govorio je da će teško uspeti da mu doskoče. Očigledno je sedeo negde gore u krošnjama drveća odakle je sa svojom dalekometnom puškom oslonjenom o rašlje da bi bolje mogao da gađa bio u mogućnosti da vlada celom situacijom. Pri samoj pomisli na tako nešto Irac se naježio. Pa, to je značilo da su bili izloženi na milost i nemilost tom kurvinom sinu. Bez mnogo razmišljanja O’Folen se naglo okrenuo na leđa i počeo besomučno da puca prema krošnjama drveća, koje ih je sa svih strana okruživalo. Dva ili tri metka završila su u debelim granama dok su ostali jednostavno prošli kroz krošnje. Zatim je obarač „vinčesterke” udario u prazno. Negde u da-

ljini čuo se odjek poslednjeg O'Folenovog pucnja da bi nakon toga sve utihnulo.

Užurbanim pokretima O'Folen poče ponovo da puni svoju „vinčesterku“. Sve više ga je obuzimala panika zbog činjenice, jer je vremenom shvatao da je nepoznati napadač daleko nadmoćniji i lukaviji. Bar je to bio ovde u šumi gde je bio na svom terenu i koju je poznavao kao sopstveni džep. Bilo je jednostavno nemoguće da je bilo šta mogao da čuje dok su se približavali brvnari, a ipak je nešto nanjušio. Kako bi se inače moglo objasniti to što je negde gore zauzeo busiju da bi ih imao na nišanu.

O'Folen je shvatio da je bilo pogrešno što je besciljno pucao po krošnjama drveća, što je u očima tog pasjeg sina svakako bio znak njegove slabosti i neobuzdanosti. Mora da se sve vreme slatko smejaao, a uskoro će se sigurno ponovo začuti njegovo divlje cerekanje.

I dalje je, međutim, sve bilo mirno sve dok se ponovo nije prolomio prasak snažne dalekometne puške. Taj zvuk kao da je za trenutak paralisao svaki deo O'Folenovog tela. U prvi mah je pomislio da ga je nevidljivi ovim metkom pogodio, no tek kada je utihnuo eho pucnjave crvenokosi Irac je shvatio da nije osećao nikakav bol i da je i dalje bio u stanju da pomeri svaki mišić svog snažnog tela. Pribio se još više uz tlo i nastavio da puni „vinčesterku“, koja je bila napunjena tek do pola.

— Džek! — procedi on poluglasno. — Džek, da li je sve u redu?

O'Folen se malo pridigao da bi pogledao mesto gde se nalazio Džek. Tamo, na razdaljini od deset—dvadeset jardi se nije primećivao nikakav pokret, niti je do njegovih ušiju dopirao Džekov odgovor. Počeo je da drhti od besa.

— Džek! — dreкну O'Folen očajnički. — Šta je s tobom?

Međutim, Džek nije mogao da ga čuje. Odjednom mu je sve postalo jasno. Nepoznati očigledno nije navikao da svoje metke troši uzalud. Ubijao je jednim jednim metkom, i to sa velike udaljenosti. O'Folen je negde čuo priču o lovcima na bizone koji su svojim dalekometnim puškama uspevali ovako da gađaju. To je ujedno značilo da i njegov život visi o koncu. Mogao je da ga ubije kada god mu to bude odgovaralo.

U Ircu se probudio gotovo životinjski nagon za samoodržanjem. Sve dotle dok je nepomično ležao na zemlji bio je u najvećoj opasnosti. No i najbolji strelac imao je poteškoća da pogodi cilj koji se kreće.

Iznenada se ponovo začuo onaj divljački smeh. Irac se ovoga puta nije mnogo obazirao na to. Naglo se podigao sa zemlje i počeo da trči u cik-cak, poput životinja koje beže od pušćanog zrna. Jurio je čistinom prema brvnari. Sva čula su mu bila napregnuta dok je unezvereno trčao i samog sebe bodrio da uspe.

Nepoznati je uspeo da isbali samo dva metka iz svog dalekometnog oružja dok je O'Folen trčao čistinom. Počeo je zlorado da se smeje kada su ga ta dva pucnja podsetila na osnovnu manu ove vrste naoružanja. Čovek nikada nije uspe-

vao da je dovoljno brzo ponovo napuni. Oba metka su se zarila tamo u zemlju gde se O'Folen samo koji delić sekunde ranije nalazio. Kada je napokon uspeo da se dokopa brvnare, Irac naprosto nije mogao da poveruje da mu je to stvarno pošlo za rukom. Nakon što je zalupio vrata za sobom najpre je proverio da li je „vinčesterka” bila nabijena do poslednjeg metka.

XV

Šejn je sa mesta na kome se nalazio privezan uz drvo mogao da čuje pucnjavu, smeh, kao i celokupan tok razgovora između Irca i njegova dva pratioca. Šta se, međutim, tamo zbivalo mogao je jedino da naslućuje. No bez obzira na to ko je tom prilikom izašao kao pobednik Šejn je bio uveren da mu se loše piše. Dok je još imao vremena morao je na bilo koji način da se oslobodi konopca kojim su ga svezali.

Pogledavši dole video je da su mu ukupno šest puta obmotali konopac oko grudni. Grudni koš mu je bio uvezan od ramena, pa sve do visine laktova. Uspeo je nekako da podigne svoje takođe svezane šake tako da je prstima dodirivao konopac. Na ovaj način, međutim, nije imao nikakvih izgleda da ih se oslobodi. Konopac je bio čvrsto obmotan, a bio je naravno svezan u čvor negde iza drveta, tako da Šejn nije mogao da dođe do njega.

Nakon ovog početnog neuspeha Šejn je počeo naizmenično snažno da udiše i izdiše vazduh, da bi u jednom trenutku nađuvao grudni koš a već u sledećem stomak. Istovremeno je rukama opipavao konopac. Onaj najgornji je kao prvi uspeo da pomeri za koji milimetar. Ovaj početni uspeh ga je ohrabrio tako da je nastavio sa ovakvom tehnikom disanja.

Nakon nekoliko minuta dugih kao večnost pošlo mu je za rukom da gornji konopac pomeri za nekoliko santimetara prema dole. Upornost mu se isplatila tako da je na kraju uspeo da skupi svih šest konopaca na sredini grudiju. Tek tada je zastao da bi se malo odmorio.

Svugde oko njega je i dalje vladala mrtva tišina. No, Šejn je znao da je to samo prividno pošto se ona dvojica očigledno još nisu bili razračunali.

Pripadnik Sedme brigade je ponovo savio ruke u laktovima i prstima obuhvatio konopce. Sada je rukama snažno trzao konopce levo-desno i uskoro se pred njegovim očima pojavio svezani čvor, koji mu se do pre nepunih pola časa učinio nedostižnim.

Kupao se u znoju kada je napokon raskrvavljenih prstiju uspeo da razveže stručno zavezani čvor. U poređenju s ovim sve ostalo je bilo više nego jednostavno. Najpre je zbacio konopce sa sebe, zatim se podigao sa zemlje i odjurio prema svom mrkovu gde je iz bisaga izvukao svoj lovački nož. Zario je dršku noža do pola u šumsko tlo da bi nakon toga pridržavajući sečivo potpeticama čizama počeo da seče konopce koji su mu bili obmotani oko ruku.

Već nakon nekoliko minuta konopci su popustili. Šejna je

odmah počeo da masira ukočene šake da bi što pre uspostavio normalnu cirkulaciju krvi u njima.

Zadenuo je nož u pojas, a zatim je iz bisaga izvukao rezervni „remington“, koji je u svakoj prilici nosio sa sobom. Hitrim pokretom otvorio je doboš i uverio se da su svi meci na svom mestu. Nije zaboravio da sa sobom ponese i „vinčesterku“ koja je bila zadenuća za smotano ćebe na O'Folenovom konju.

Šejn više nije imao vremena za gubljenje. Tiho je krenuo kroz rastinje, udaljavajući se sve više od mesta gde su ga O'Folen i njegovi drugovi ostavili zavezanog. Morao je da požuri, jer ako je Irac preživeo onda će se najpre vratiti ovamo,

XVI

Ponovo je sve utihnulo. Ta prokleta tišina ispunjavala je O'Folena nekom čudnom nelagodnošću. Nikome i ničemu nije mogao više da veruje. Niti ovoj divljini, niti ovoj ukletoj brvnari, a ponajmanje onom lukavom pasjem sinu koji se krio negde napolju. Sve se urotilo protiv njega, ama baš sve. Počela su da ga muče razmišljanja da nije možda pogrešio što se povukao ovamo. Možda se tek sada nalazio u klopci, i to takvoj koju je onaj kurvin sin poznavao bolje nego iko drugi na ovome svetu.

Irac sam sebe natera da svoje misli usmeri u drugom pravcu. Ono malo vremena što mu je preostalo dok nepoznati ne preduzme prvi korak trebalo je dobro iskoristiti. Rešio je da malo bolje pogleda unutrašnjost brvnare. No pre toga je još jednom provirio kroz prozor. Napolju na čistini se nije ništa primećivalo. Pa i kako bi? O'Folen počeo da se smeje sam sebi što je uopšte mogao tako nešto da pomisli. Pa onaj se, zasigurno ne bi šetao poput pokretne mete tu ispred brvnare.

Sagnuvši se, Irac se osvrnuo oko sebe. U brvnari su postojala samo ta jedna vrata kroz koja je ušao i koja je odmah zabravio, kao i jedan jedini prozor. To samo po sebi i nije bilo tako loše. Čovek na taj način bar nije mogao da doživi neko neprijatno iznenađenje, odnosno da ga neko napadne iznenada sa leđa. Pogled mu je pao na provizorno sklepana vrata u podu brvnare. Sve vreme se pitao gde je Henrijeta Breg. Sada je osećao da se ona krije iza tih vrata, koja su verovatno vodila u podrum. Ne razmišljajući mnogo o tome šta bi još moglo da se krije iza njih O'Folen je krenuo prema vratima, povukao rezu, a zatim ih je snažnim trzajem otvorio.

Ova podzemna prostorija više je ličila na neku pećinu nego na običan podrum. Sasvim pri dnu sedele su uz slabu svetlost petrolejske lampe tri žene pripijene jedna uz drugu kao da su na taj način mogle međusobno da se zaštite od nepoželjnog uljeza. Sve tri su bile nasmrt preplašene što im se jasno videlo po očima.

O'Folen je za trenutak zaboravio na situaciju u kojoj se nalazio. Čak i protiv svoje volje morao je da se nasmeje dok su reči navirale same od sebe: — Čoveče, tri ženske odjednom. Pa, taj zaista mora da je nezasit.

Nije mu trebalo mnogo vremena pa da shvati šta se ovde u stvari zbivalo. One dve punije žene mora da su već nekoliko nedelja bile zatvorene u ovoj pećini. Njihova odeća je bila pocepana i zaprljana. Nasuprot njima Henrijeta Breg je još uvek odavala utisak negovane žene.

Senatorova supruga je ujedno i bila ta koja je kao prva uspela da prebrodi početni strah i da shvati da ovaj crvenokosi div iz Irske nije došao ovamo da bi ih izvukao iz ruku planinskog čoveka. Leduc i Big Hors su bili jedini koje je Velman poslao s ciljem da je pronađu u ovoj divljini. Zaključujući na osnovu onoga što se očito odigralo prethodnog dana ispred brvnare na njihovu pomoć nije više mogla da računa.

— Tačno, mister — reče ona pomalo ratoborno. — Bilo ko da ste savetovala bih vam da se pričuvate tog nezasitog tipa.

Ohrabrena Henrijetinim rečima Dijana Stratmore ljutito dreknu: — Hej, crvenokosi, taj će te nabiti u zemlju poput zašiljenog kolca. Nestani bolje dok još nije kasno.

Dijana se bila toliko zanela da nije primetila preneražene poglede druge dve žene koje su odmah shvatile da je način na koji mu je Dijana to rekla bio više nego uvredljiv.

O'Folenovo lice se iznenada smračilo.

— E, pa, kada si tako pametna onda dolazi ovamo — procedio je ljutito O'Folen, podižući istovremeno cev „vinčesterke“ koju je držao u ruci. — Ako smesta ne pomeriš tu tvoju stražnjicu onda ću ja doći po tebe. A mislim da znaš šta to znači.

Dijana pogleda prvo u Elenu, pa zatim i Henrijetu, očekujući očigledno da joj one na neki način pomognu. Henrijeta je na to samo jedva primetno odmahнула glavom. Nije bilo nikakve svrhe da se suprotstave crvenokosom divu. Situacija u kojoj se nalazio činila ga je potpuno neuračunljivim.

Dijana se polako uputila prema otvoru koji je vodio gore u brvnaru. U trenutku kada je bila dovoljno blizu O'Folen je šćepao za mišicu i povukao prema gore. Zatim je ponovo spustio poklopac, ne zaboravljajući da ponovo navuče rezu. Pritisnuvši joj cev „vinčesterke“ pod bradu Irac se zajedno sa Dijanom polako približio prozoru.

— Kako se zove taj kurvin sin? — prosikta O'Folen.

— Galager — prošaputa Dijana čije je lice bilo belo kao kreč i koja se nije usuđivala da načini i najmanji pokret.

Irac se zadovoljno isceri.

— Odlično! — reče on. — Ako budeš slušala šta ti se kaže i ako budeš bila mirna onda će sve biti u najboljem redu.

— Pobogu! — izusti ona prestravljeno. — Nemoj ga još i izazivati. Pa, on je gori od bilo koje divlje životinje.

O'Folen se na ove reči samo podrugljivo nasmejao.

— A šta misliš kakav sam ja? — Zatim se okrenuo prema otvorenom prozoru da bi već u sledećem trenutku divljinom počeo da odjekuje njegov glas: — Galager! Da li me čuješ, pasji sine? Slušaj dobro, Galager! Tvoje žene su u mojim rukama! Jedna od njih je ovde pored mene. Jadnica, toliko slabašna da jednostavno moram da joj „vinčesterkom“ pridr-

žavam bradu da ne bi klonula. Bila bi prava šteta kada bi „vinčesterka” slučajno opalila?

Na trenutak se sve bilo utišalo. No, ubrzo zatim odjeknuo je hitac iz puške planinskog čoveka.

O'Folen se instinktivno sagnuo samo koji delić sekunde pre nego što se metak uz snažan prasak zario u drveni zid iza njegovih leđa. Proteklo je još nekoliko sekundi pre nego što se začuo Dijanin prestravljeni krik. Očigledno je trebalo da prođe izvesno vreme, pa da shvati šta se u stvari dogodilo.

Irac je u prvom trenutku pomislio da je Dijana ranjena. Ona je, međutim, i dalje stajala pored njega i histerično se derala. Njen prodoran glas prosto mu je parao uši. Smirila se tek nakon što je O'Folen dva puta snažno ošamario, povukavši je prethodno dole ka sebi.

— E, a sada da nisi više pisnula inače ćeš se loše provesti — prosihla Irac.

Dijana Stratmore je samo tiho zaječala. Znala je u kakvoj opasnosti se nalazi. No najgore je bilo to što je bila svesna da je sama sebe dovela u ovakvu situaciju.

O'Folen nikako nije mogao da shvati šta se maločas dogodilo. Taj Galager je uistinu bio hladnokrvan poput najopasnije divlje životinje. Dijanin život ga očigledno ni najmanje nije interesovao. To je ujedno značilo da je propala njegova zamisao da ih iskoristi kao taoce. Ovde u ovoj divljini njihov životi nisu vredeli ni pet para. Sada mu je bilo jasno da je načinio veliku grešku kada se odlučio da u brvnari potraži spas. Bio je u istoj ako ne i u goroj situaciji nego maločas na čistini ispred Galagerova nastambe.

Ponovo je vladala ona podmukla tišina koja je čoveku čak i protiv njegove volje terala strah u kosti. O'Folen je napregnuto razmišljao kako da se odavde izvuče. U najgorem slučaju Galager se verovatno već polako privlačio brvnari sa strane ili otpozadi. Ukoliko je pored svoje snažne lovačke puške imao još i revolver bilo je dovoljno da ga jednostavno proturi kroz prozor i da počne da puca.

Tvrdoglavi Irac nije imao nameru da se jednostavno prepusti sudbini. Odlučio je da on načini prvi korak. Polako je spustio „vinčesterku” na pod da bi mogao da dohvati stolice i da je nakon što je naglim trzajem otvorio vrata brvnare izbacila napolje. Zatim je hitrim pokretom ponovo šćepao „vinčesterku” i potražio zaklon iza zida koji je odvajao prozor i vrata brvnare. Oprezno je osmatrao okolinu, izvirujući čas kroz prozor čas kroz poluotvorena vrata.

Napolju ispred brvnare nije se, međutim, ništa događalo. O'Folen je morao da uvidi da je ovaj trik bio suviše providan da bi neko poput Rufusa Galagera naseo na trik.

Hteo-ne hteo morao je što pre da napusti ovu prokletu brvnaru. Dijana je još uvek tiho jecala na podu. O'Folen izjuri kroz vrata na čistinu. I ovoga puta jurio je u cik-cak poput preplašenog zeca. Svakim delićem sekunde sve više se čudio tome što mu Galagerovi meci ne zvižde oko ušiju. Poslednjim snažnim skokom bacio se u najbliže rastinje da bi se zatim otkotrljao nekoliko metara u stranu. Pokušavao je

da dođe do daha dok je napregnuto osmatrao i osluškivao sve što se oko njega zbiva.

Međutim, njegova čula i dalje nisu ništa registrovala.

Glas je odjeknuo tako iznenadno da se O'Folen stresao kao da ga je ošinula munja.

— Možeš da smisliš šta god hoćeš, ali ti ništa od toga neće uspjeti. Sada ćeš valjda shvatiti da nemaš ni malo šanse da se odayde živ izvučeš.

Još uvek gotovo paralisan od straha Irac je počeo polako da podiže glavu. Pokušavao je da uveri samog sebe da je sve ovo samo ružan san, no odmah je uvideo da je to ipak surova stvarnost.

Galager je stajao sa pretećim izrazom na licu na samo nekoliko koraka od njega. O'Folen je imao utisak da se ova bradata spodoba poput aveti stvorila niotkuda, čim ga on nije ranije primetio.

— Unapred sam znao svaki tvoj sledeći korak — izustio je Galager podrugljivo. — Mogu ti reći da nisi baš naročito lukav prijatelju.

O'Folen je otvorenih očiju nemo zurio u Galagerovo divljačko lice, ne želeći da shvati da je on sada držao sve karte u rukama. Sve je, međutim, govorilo o tome u prilog: u svojoj levoj ruci Galager je držao dalekometnu lovačku „sarps” pušku, dok je u desnoj držao revolver čija je cev bila direktno uperena u O'Folenove oči.

Irac je grčevito razmišljao kako da nađe izlaz iz ove ponižavajuće situacije.

— Nemoj odmah da povlačiš obarač — izustio je on konačno, pokušavajući da svom glasu da neophodnu mirnoću. — Trebalo je odmah da porazgovaramo pošto onda ne bi došlo do ovakvih nesporazuma.

— Zaista lep govor, nema šta! — Galager se sada zadovoljno cerio. — Hajde, diži se! Ostavi pušku gde je!

O'Folen je bez reči uradio ono što mu je Galager naredio. Pošto nije uspeo da ga savlada oružjem morao je to sada da pokuša na drugi način.

— Čovek mora da zna kada je svako dalje pružanje otpora uzaludno — reče O'Folen tiho. — Zato se nemoj brinuti da ću bilo šta pokušati.

— Sada izvuci revolver iz futrole — dreknu Galager odsečno. — Samo polako! Palcem i kažiprstom! A zatim ga baci dole. Isto tako ćeš uraditi i sa nožem.

— Da dignem i ruke uvis? — upita Irac nakon što je postupio tačno onako kako mu je Galager naredio.

— Izgleda da su ti gaće pune? — upita Galager prasnuvši u glasan smeh.

— Šta bi ti radio na mom mestu? Da me ne bi možda molio da ti prosviram metak kroz glavu? — O'Folen je u sebi besneo ali je znao da zasada sve ovo mora da trpi.

— Ostavi ih slobodno gde su — procedi planinski čovek. — Ali zapamti jednu stvar: nemam vremena da ti odgovaram na takva idiotska pitanja. Ukoliko imaš šta da mi kažeš uradi to odmah.

— Naravno da imam nešto da ti kažem. Nas dvojica bismo mogli da napravimo dobar posao. To je već od samog početka bilo moguće, ali si ti odmah počeo da pucaš. Mi smo u stvari hteli da pregovaramo s tobom.

Ako je O'Folen mislio da će na ovaj način uspeti da prevari Rufusa Galagera onda se grdno varao.

— To možeš nekom drugom da pričaš druškane. Ljudi koji se šunjaju ne dolaze da pregovaraju.

— Morali smo najpre da se uverimo da je ono što tražimo zaista ovde u tvojoj brvnari. — Irac se i dalje trudio da ubedi Galagera da je ono što govori istina. — No nemojmo se sada zadržavati na nebitnim stvarima. Nas dvojica još uvek možemo da sklopimo taj posao. Radi se naime o Henrijeti Breg, supruzi senatora Brega. Ljudi koji me šalju su zainteresovani da...

O'Folen je zastao usred rečenice dok mu je pogled odlutao negde iza Galagerovih leđa. Ovaj je, međutim, samo prevrnuo očima i ljutito izustio:

— Stvarno si prava naivčina! Takvi trikovi pale možda kod tebe ili možda one dvojice koji sada tamo leže. Nisi li valjda...

XVII

— Ovoga puta se nije radilo o triku — rekao je Šejn glasno. Uspeo je da se neprimećen primakne Galageru i sada je stajao iza njegovih leđa na razdaljini od petnaestak jardi.

Kada je začuo nepoznati glas iza sebe planinski čovek je uvukao glavu u ramena kao da ga je neko mlatnuo po glavi. I dalje je međutim držao revolver uperen u O'Folena.

Šejn je znao da ga Galager krajičkom oka posmatra i da očajnički razmišlja šta da učini.

— Baci pištolj! — reče Šejn odlučno. — Ne bi ti pošlo za rukom da povučeš obarač, a da ja to prethodno ne učinim.

— Ko si ti? Ko si ti, do đavola, kada hoćeš da spaseš život ovom bednom kurvinom sinu? — upita Galager, ne osvrćući se još uvek.

— Nemam nameru da ti puno objašnjavam — odvrati Šejn. — Odaću ti samo jednu malu tajnu: hoću ga živog i neću dozvoliti da mi ti pomrsiš račune.

Šejn je oprezno pratio svaki pokret ove dvojice. Galager očigledno nije znao šta bi u ovom trenutku bilo najpametnije učiniti, dok je O'Folen sa nekom čudnom mirnoćom očekivao rasplet događaja.

— Baci pušku i revolver, Galager! — procedi Šejn. — Nemam nameru duže da čekam.

— Ma šta mi uopšte možeš? — odvrati planinski čovek. Već u sledećem trenutku Galager se naglo okrenuo, upirući cev revolvera prema Šejnu.

Ne čekajući ni časa, Šejn je povukao obarač svog „remingtona”.

Galager je zabezeknuto zurio u svoju desnu ruku koja nije čak ni krvarila. Šejn mu je jednim hicem izbio revolver iz ruke, koji je u visokom luku odleteo u obližnje grmlje.

O'Folen je bio ubeđen da je sada kucnulo njegovih pet minuta. Za čoveka njegove visine i težine bio je izuzetno brz. Snažno je skočio u stranu potežući mali „kolt“, koji je držao sakriven u čizmi.

Istovremeno su odjeknula dva pucnja. Šejn je osetio snažan udarac o levo rame, dok je O'Folen još u skoku glasno kriknuo da bi zanemio u trenutku kada se poput klade sručio u obližnje grmlje.

Metak iz O'Folenovog „kolta“ bacio je za trenutak Šejna na kolena, ali ni to nije bilo dovoljno Galageru da repetira svoju lovačku pušku pošto ga je Šejn i u tom položaju držao na nišanu.

Galager je uz podrugljiv osmeh ispuštio pušku.

— Sve mi se čini da ga se nećeš dočepati živog. Šteta jedino što te je taj nitkov samo okrznuo umesto da si i ti završio tamo gde i on.

— E, a sad lepo digni ruke uvis i polako kreni prema brvnari — reče Šejn, ne obazirući se mnogo na Galagerove reči.

— Što da ne? — odvrati planinski čovek.

Šejn ga je oprezno pratio, držeći ga neprekidno na nišanu. Znao je iz iskustva da se ljudi poput Galagera ne predaju tako lako. Sve što ih je okruživalo, a što je Galager poznavao kao sopstveni džep, pružalo mu je dodatnu sigurnost. Upravo ta činjenica je stajala glave O'Folena i njegova dva pratioca, ali isto tako i senatorove telohranitelje.

Vrata brvnare su još uvek stajala poluotvorena.

— Šta je? — upita planinski čovek. — Da uđem?

— Upravo tako! — reče Šejn mirnim glasom.

Na nekoliko koraka od brvnare Šejn se sasvim približio bradatim planinskom čoveku da ne bi pri ulasku u njegovu nastambu doživeo neko neprijatno iznenađenje. Kada su ušli unutra Galager je stao nasred prostoriije još uvek sa visoko podignutim rukama.

Ispod prozora ležala je skrupčana plavokosa Dijana Stratmore.

— On je pravo pravcato čudovište — viknu ona plačnim glasom. — To nije čovek nego obična životinja. Već nedeljama nas drži ovde zatvorene. — Pri tome je drhtavim pokretima ruke pokazivala u pravcu otvora na granitnom podu brvnare. — Ubijte ga, mister! Preklinjem vas, ubijte ga pre nego što za sve bude kasno!

— Ja nisam sudija, madam — odvrati Šejn. — Sprovešću ga do Lorija gde ću ga predati šerifu. Nakon toga će biti izveden pred sud koji će mu svakako izreći zasluženu kaznu.

— Ne! — Brvnarom se prolomio očajnički Dijanin krik. — To čudovište će naći način da se izvuče, kao što je to do sada uvek i činio. Ako ga vi ne ubijete onda će on ubiti vas.

Galager se sada glasno cerio, no i dalje se nije pomerao sa mesta.

— Jesi li čuo, stranče? Ova mala je apsolutno u pravu. Isto tako divlja kao što je sada takva je i u krevetu. A tamo joj nikada nije dosta njenog čudovišta. Mogu ti reći...

Galagerove reči prekinula je buka vrata od podzemne prostorije, koja su se iznenada otvorila. U njima se pojavilo radosno Henrijetino lice, koja je očigledno prepoznala Šejnov glas i požurila da mu što pre poleti u naručje.

— Šejne, najzad si stigao! — reče ona dok se izašavši iz podzemne pećine polako uspravljala.

Šejn se samo za trenutak okrenuo prema Henrijeti, no i taj delić sekunde njegove nepažnje bio je dovoljan Galageru u kome se ponovo probudio životinjski nagon za samoodržanjem. Poput pantera bacio se na Henrijetu, ščepavši je svojim snažnim rukama za vrat.

Šejn je zastao kao ukočen. Znao je da nema nikakve šanse da bilo šta učini, a da senatorovu suprugu ne dovede u još veću opasnost. Proklinjao je u sebi trenutak kada se Henrijeta pojavila u brvnari. Da je bar ostala tamo gde je dok ga on nije svezao. Sada je, međutim, za ovakva razmišljanja bilo suviše kasno.

Galager se polako pridigao, ne ispuštajući ni za trenutak Henrijetin vrat iz zagrljaja svojih ogromnih šaka. Brvnaom je ponovo odjeknuo njegov podrugljiv smeh.

— Vidi, vidi, dama i džentlmen se izgleda odlično poznaju. E, pa kada je tako onda bi ti savetovao da činiš samo ono što ti se kaže i ništa drugo!

Šejn je naizgled i dalje bio potpuno miran.

— Sada ti držiš sve adute u rukama, Galager — izusti on. — To samo slepac ne bi bio u stanju da vidi.

Planinski čovek se i dalje zadovoljno cerio. Henrijetino lice je bilo avetinjski blede što je bio jasan znak da je malo nedostajalo pa da se onesvesti. Šejn se nadao da će ipak uspeti da se održi na nogama pošto niko nije mogao da predvidi kako bi se Galager u tom slučaju ponašao.

— Spusti oružje na pod — naredi mu Galager.

Šejnu nije preostalo ništa drugo nego da ga poslušao.

— A sada prekrsti ruke na potiljku. Tako! Ulazi unutra! — pri tome je glavom pokazivao u pravcu podzemne prostorije. — Prvo ti, a za tobom će i Dijana.

Galager se sa smeškom na licu pomerio zajedno sa senatorovom ženom u stranu da bi Šejn i Dijana mogli da pridu otvoru na podu.

— Trebalo bi do kraja života da mi budeš zahvalan, Šejne. Umesto da uzmem revolver i da te ubijem ja ću ti omogućiti da izvesno vreme provedeš u društvu dve uistinu strastvene žene. To činim zato što si mi nekako simpatičan i zato što ne želim da bilo kome šta dugujem. Ali ukoliko te još jednom bilo gde sretnem ubiću te kao besnog psa. Međutim, sumnjam da ćeš me pratiti pošto ću povesti ovu finu damicu sa sobom. Ukoliko samo nanjušim da si krenuo za nama tada joj se loše piše.

Visoko podignutih ruku Šejn se polako približio uzanom otvoru i spustivši se na kolena uvukao u podzemnu pećinu. Galager je po svemu sudeći cenio to što mu je Šejn samo izbio revolver iz ruku kada je isto tako mogao jednostavno da ga upuca.

Šejn naprosto nije mogao da veruje svojim očima kada je ugledao unutrašnjost podzemne prostorije. Žena koja je sklupčana sedela u najudaljenijem uglu pećine prestravljeno je zurila u njega. Šejn je stavio prst na usta i jedva primetno klimnuo glavom dok je pokušavao da se uspravi. Žena ga je očito shvatila tako da nije izustila ni reč.

Ubrzo zatim u prostoriju je ušla i Dijana da bi se uz snažan tresak vrata zatvorila za njima. Potom su začuši kako Galager navlači rezu na vrata i kako se njegovi koraci polako udaljavaju.

— Vi se, dakle, zovete Šejn? — rekla je plavuša koja se takođe uspravila u prostoriji kakvu Šejn još nikada nije video. Žena je delovala začuđujuće smireno.

Šejn je nemo klimnuo glavom, a Dijana Stratmore ga je upoznala sa svojom sapatnicom Elenom Hamfri. Obe su mu u kratkim crtama ispričale šta se ovde zbilo otkako ih je Galager držao u svojim rukama. Da je tu priču čuo iz usta neke druge osobe ne bi nikada u nju poverovao.

— Pokušaću da razvalim vrata — rekao im je Šejn šapatom.

Dijana i Elena su se pogledale i tiho nasmejale.

— Ne moraš uzalud da troliš snagu — rekla je Elena.

— Mi smo ih jednom već otvorile — dodala je Dijana i izvadila nož koji je stajao zajedno sa hrpom prljavog posuđa pored stepenica, koje su vodile gore u brvnaru. — Sva sreća da je Galager bio okupiran drugim stvarima tako da nije stigao da sve ovo ponovo pokupi. Ne moramo, dakle, mnogo da žurimo.

Šejn se nasmejao i u neverici odmahnuo glavom. Postalo mu je jasno da su Dijana i Elena delom i svojom krivicom dospele u Galagerove ruke. Osetio je na sebi njihove požudne poglede kojima su ga merili od glave do pete. Šejn, međutim, nije imao nameru da im dozvoli da sprovedu u delo ono što su u svojim glavama zamislile.

— Moram da spasem Henrijetu iz njegovih prljavih ruku — rekao je — on čime je odmah postigao željeni efekat. Videlo se to jasno po njihovom razočaranom izrazu lica.

— Radi ono što misliš da moraš da uradiš — promrmlja Dijana. — Pretpostavljam da i pored svega očekuješ da ti otvorim vrata?

— Ne volim da iskorišćavam osobe lepšeg pola — odgovorio je Šejn dok je sa nožem u ruci tražio procep kroz koji bi mogao da pomeri rezu.

Dijana i Elena su počele glasno da se kikoću.

— A šta ti voliš?

— Da sam na vašem mestu pre bi razmišljao o tome šta da kažem onima koji me nestrpljivo čekaju. A koliko sam upoznat vas očekuju vaši muževi.

— Reći ćemo im naravno istinu — odgovorila je Dijana.

— Jedino ćemo početak priče morati da učinimo malo bezazlenijim nego što u stvari jeste.

— To sam i mislio — rekao je Šejn. — A vas dve na-

ravno očekujete da zaboravim upravo taj deo događaja proteklih nedelja.

— Pa, nadam se da ne tražimo suviše?

— Bez brige. Prepustiću vašim muževima da oni odluče šta će vam verovati, a šta ne.

Šejn je već nakon nekoliko pokušaja uspeo da pomeri rezu i da otvori vrata.

Pre nego što je napustio brvnaru Šejn je naložio Dijani i Eleni da još najmanje pola sata ostanu gde su. Računao je da će mu biti potrebno toliko vremena da pronade Galagerov trag. Nakon tog vremena mogu da uzmu konje koji su u blizini stajali vezani i da odjašu svojim kućama.

VIII

Šejn je u međuvremenu bio ustanovio da ga je metak iz O'Folenovog „kolta” samo okrznuo i da rana nije zahtevala posebnu negu. Kao što je i očekivao Galager je poneo njegovo oružje sa sobom. Zaboravio je, međutim, na onu dvojicu koji su još uvek ležali napolju u grmlju. Šejn je na brzinu pokušio njihova dva „remingtona”, a poneo je sa sobom i jednu „vinčesterku”. Nakon toga je počeo da traži Galagerove tragove.

Galager je bio čovek koji je bio deo ove divljine, no i on nije mogao da se kreće a da za sobom ne ostavi bilo kakve tragove. Ubrzo je otkrio tragove njegovih stopala koji su vodili na zapad. Planinski čovek je, dakle, nameravao da se povuče još dublje u planine — pod uslovom da kasnije ne promeni pravac kretanja.

Šejn je pratio tragove samo stotinak jardi, da bi se zatim ponovo vratio i otišao po svog mrkova. Pre nego što je ponovo krenuo u poteru za Rufusom Galagerom i senatorovom ženom Šejn je još jednom proverio da li mu je oružje napunjeno. U trenutku kada je prolazio pored brvnare Dijana i Elena su mu mahnule rukom kroz prozor u znak pozdrava.

Prvih tristo jardi prevaleo je bez većih teškoća pošto uspon nije bio suviše strm. Galager je očigledno napredovao velikom brzinom. Šejn se jedino pitao dokle će Henrijeta uspeti da izdrži tako nešto.

Kada je stigao do planinskog prevoja obraslog gustom šumom Šejn je nakratko zaustavio svog mrkova. Tragovi su se gotovo pravolinijski nastavljali dole prema dolini, koja je bila obrasla visokim drvećem i gustim rastinjem.

Šejnu se tu nešto nije dopadalo. Šta li je, do đavoia, naglano Galagera da za sobom ostavlja tako lako uočljive tragove? Da li je postajao nemaran ili je toliko bio siguran u sebe da o tome nije vodio mnogo računa? Sve su to bila pitanja koja su u ovom trenutku mučila Šejna.

Svakako, Galager je mogao da se osloni na svoje gotovo nadprirodne sposobnosti. Ovde u ovoj divljini niko mu nije bio ravan. Upravo zbog toga je i krenuo pešice. Ljudi njegovog kova koriste konje samo u izuzetnim prilikama.

A da nije možda mislio da Šejnu neće poći za rukom da

se oslobodi iz one memljive podzemne prostorije? Ne, toliko naivan zacelo nije bio, a i vrlo dobro je znao da je ženama već jednom pošlo za rukom da nožem pomere rezu na vratima.

Šejnu je rešenje zagonetke iznenada sinulo pred očima. Galager je namerno ostavljao ovako vidljive tragove za sobom pošto je od samog početka računao s time da će ga Šejn ili neko drugi pratiti.

Sto god je Šejn više pokušavao da pronikne u način razmišljanja ovog divljaka to mu je jedna stvar postajala jasnija: Galager je znao da će upravo Šejn krenuti za njim i sada se verovatno pritajio negde u blizini, čekajući na pravi trenutak za napad.

Šejn je odlučio da učini ono sa čime njegov smrtni neprijatelj sigurno nije računao. Rešio je da se ponaša tako kao da ne sluti ništa i da srlja u klopku koju mu je Galager negde u ovoj divljini postavio.

Lagano je podbo svog mrkova mamuzama tako da je ovaj krenuo prema dolini. Šejn je izvukao „vinčesterku” iz futrole na sedlu i počeo napregnuto da osmatra teren ispred sebe.

Put kojim su se spuštali u dolinu nije bio suviše strm tako da je Šejnov mrkov sigurnim korakom pratio Galagerov trag. Sunčevi zraci koji su se probijali kroz guste krošnje drveća bili su još uvek dovoljno jaki tako da je Šejn bez većih teškoća mogao da prati otiske stopala planinskog čoveka i senatorove supruge na mekom šumskom tlu.

Otprilike na dvesto jarda od planinskog prevoja razmak između drveća postojao je sve veći da bi na kraju šumovit predeo prešao u širok pojas niskog gustog rastinja. Ujedno se i u vazduhu osetila neka promena, što je Šejnu jasno kazivalo da se približava nekom vodenom toku. Sada je bilo potpuno jasno šta je Galager nameravao.

Otisci stopala vodili su pravo prema priobalnom pojasu obraslom gustim žbunjem kroz koje je svako kretanje bilo otežano. Šejn je bio uveren da će ga Galager upravo ovde napasti. Sve je zavisilo jedino od toga koju vrstu oružja Galager namerava da upotrebi. Ukoliko je želeo da se razračuna oči u oči sa Šejnom tada se sigurno nalazio negde u grmlju, no ukoliko je nameravao da upotrebi svoju dalekometnu lovačku pušku onda se verovatno nalazio u blizini same obale.

Rastinje je dosezalo Šejnu do visine grudi što mu je omogućavalo odličan pregled čitavog terena. Jašući i dalje na leđima svog vernog mrkova, Šejn je mogao da registruje i najmanji pokret u grmlju i da na vreme reaguje. Galager bi bio suviše naivan kada bi se ovde negde krio. Šejn je napredovao sve dalje prema reci, ne primećujući nikakve sumnjive pokrete. Sada se već jasno čulo žuborenje vode. Uskoro zatim pred njim se ukazala obala reke, a ispred nje i čistina obrasla niskom, gustom travom.

U trenutku kada je izašao na čistinu Šejn je u daljini sa one strane reke uočio svetlucanje oružja. Reagovao je u trenutku kada je iz Galagerove „šarps” puške bljunula vatra. Šejn je ispustio „vinčesterku” iz ruku i bacio se udesno. Uko-

liko je hteo da ostvari svoju zamisao moralo je da izgleda kao da je pao iz sedla. Osetio je fijuk metka koji je prošao tik iznad njegove glave.

Glasno njišteći mrkov je pojurio duž rečice. Šejn je visio sa njegove desne strane, pridržavajući se za grivu i za uzengije. Bio je tako opružen da se sa druge strane nije video čak ni vrh njegovih čizama. Nakon sto jardi snažnog galopa mrkov je počeo da se kreće korakom sve dok nisu prišli obližnjem rastinju gde je Šejn mogao neprimećen da potraži zaklon.

Oprezno se podigao na kolena i počeo da osmatra okolinu. Odsjaj puške je dolazio sa druge strane rečice gde se nalazilo nekoliko visokih jablanova iza kojih se Galager sigurno još uvek krio. Šejn nije mogao da primeti nikakvo kretanje na drugoj obali. Galager je naravno suviše bio promućuran pa da odmah napusti zaklon da bi se uverio šta se dogodilo. Čekao je strpljivo poput lovca koji divljači zadaje poslednji udarac tek kada je potpuno siguran da će u tome i uspeti. Sa sigurnošću je pratio kretanje Šejnovog konja. Šejn je, međutim sumnjao da je Galager mogao da pomisli da pripadnik Sedme brigade poseduje sposobnosti Indijanaca, koji su u stanju da satima jašu na ovaj način. Zadovoljno se smeškao dok je čekao na Galagerov sledeći potez.

Vreme u kojem su i jedan i drugi napregnuto osmatrali i osluškivali lvaki pokret u dolini proteglo se gotovo u nedogled. Šejn je, međutim, mogao mirno da očekuje rasplet događaja pošto je znao da Galager mora da učini prvi korak ukoliko želi da se uveri da je uistinu skinuo sebi Šejna sa vrata.

Nepunih pola sata kasnije to se upravo i dogodilo. Galager je iznenada napustio okrilje visokih jablanova i trkom prevaleo čistinu na drugoj obali reke.

Šejn je mirno sačekao da Galager pregazi reku i da nastavi kretanje prema mestu na kome je očekivao da pronađe Šejna. Bilo je samo pitanje da li mrtvog ili ranjenog? Upravo zbog te neizvesnosti planinski čovek se kretao oprezno, držeći revolver uperen u gustu travu koja je počinjala na svega nekoliko metara od obale.

Kada se Galager sasvim približio mestu gde je očekivao da će naći Šejna, pripadnik Sedme brigade je na drugoj strani hitro skočio na noge i u dva koraka se našao pored svog mrkova koji je mirno pasao da bi se već u sledećem trenutku vinuo u sedlo.

Galager se instinktivno okrenuo kada je u blizini začuo topot konjskih kopita. Za trenutak je zastao kao ukopan, a zatim je brzim pokretom podigao revolver.

Šejn je mogao da vidi Galagerovo zabezeknuto lice pre nego što je sa povijenom glavom poterao mrkova u galop. Rastojanje između njega i Galagera je bilo suviše veliko da bi moglo precizno da se gađa iz revolvera.

Šejn mu se iz trena u tren sve više približavao tako da se razdaljina sve više smanjivala. Galager je počeo da puca, no nakon trećeg ili četvrtog hica uvideo je svoju grešku. Jur-

nuo je prema reci, pregazivši je u samo nekoliko dugih koraka. Proklinjao je samog sebe što nije poneo i „vinčesterku”.

Kada je Šejn shvatio Galagerovu nameru poterao je mrkova preko reke. Do prvog zaklona Galageru je preostalo da prevali još nešto više od pedeset jardi. Osećao je, međutim, da mu to neće poći za rukom pošto se topot kopita sve više približavao. Svakim udarom kopita o travnato tlo njegova prednost se topila.

Prvi put je Galagera obuzeo osećaj nemoći i besa. Nervi su mu polako popuštali i on se besno okrenuo zastavši raširenih nogu dok je dizao revolver.

Pošto je i očekivao da Galager neće izdržati, Šejn je bio pripremljen na ovako nešto. Poterao je mrkova udesno dok se on bacio na suprotnu stranu u travu. Metak iz „remingtona” je prohujao upravo tamo gde se Šejn samo koji delić sekunde ranije nalazio. Galager je ljutito pričeo da ispušta životinjske krike. Šejn je uvukao glavu i otkotrljao se dalje u stranu u visokoj travi.

Ponovo je odjeknuo pucanj iz Galagerovog „remingtona” no i ovoga puta je metak daleko promašio svoj cilj. Još dok je dolinom odzvanjao eho Galagerovog pucnja Šejn se podigao na noge. Dok je u paklenom galopu jurio obalom nije uspeo da zapamti koliko puta je Galager pucao na drugoj strani reke. Računao je, međutim, da mu je preostao možda još jedan metak u dobošu.

— Predaj se! — dreknuo je Šejn, držeći revolver uperen u podivljalog Rufusa Galagera.

Međutim, Galager ni u snu nije pomišljao na predaju. Licem iskrivljenim od besa on je ponovo povukao okidač svog „remingtona”. Dva pucnja su se stopila u jedan pošto je i Šejn pucao u trenutku kada je video kako se Galagerov kažiprst pomera na obaraču.

Video je kako Galagerove ruke lete uvis pre nego što se ponovo bacio u travu. Kada se ponovo podigao na noge bio je spreman da dočeka eventualni ponovni napad planinskog čoveka.

Galager je, međutim, ležao opružen na leđima u visokoj travi. No, i pored toga je Šejn bio izuzetno oprezan dok mu se polako približavao. Našao ga je onesvećenog sa metkom u desnom ramenu. Rana je snažno krvarila, ali Šejn je bio ubeđen da čoveku poput Galagera ne preti naročita opasnost od ovakvih rana. Nakon što mu je izvukao „remington” iz ruke Šejn je zviždukom dozvao mrkova da bi zatim svezao Galagerove ruke i noge. Henrijeta je ovoga puta očigledno bila dovoljno oprezna da se ne pojavi pre vremena kao toga dana u brvnari.

Razlog za ono što je Šejn smatrao Henrijetinom oprežnošću bio je taj što je Galager svezao tako da nije mogla da se pomeri, a osim toga joj je i maramom začepio usta tako da je Šejnu bilo potrebno dosta vremena dok je nije pronašao.

Najpre joj je izvadio maramu iz usta koja je već bila počela da je guši da bi je zatim oslobodio i konopca na ruka-

ma i nogama. Kada je podigao Henrijetu svojim snažnim rukama na noge ona mu je iznureno pala u naručje.

— O, Šejne — prošaputala je ona jedva čujnim glasom. — Skoro sam izgubila svaku nadu da ću te još jednom videti.

— Ali je zato Galager bio ubeden da ću se uskoro pojaviti — odvratio je Šejn, smeškajući se zadovoljno.

Henrijeta je i pored svih napora kojima je poslednjih sati bila izložena nekako uspela da mu uzvрати osmeh, no još uvek je bila toliko iscrpljena da je Šejn morao da je nosi dok su se spuštali prema reci. Kada su stigli do same obale Šejn je spustio Henrijetu na veliku stenu, koja se nalazila u bistroj, hladnoj vodi. Ona je odmah zagnjurila glavu u vodu da bi se malo osvežila, a zatim je halapljivo počela da pije kristalnočistu vodu, koja je izvirala negde vrlo u planinskom masivu Rok Montainsa.

Šejn se za to vreme bio uputio na drugu stranu reke gde je potražio „vinčesterku“, koju je bacio iz ruku pretvarajući se da ga je Galager pogodio. Vrativši se ponovo nazad, prebacio je još uvek onesvećenog Galagera preko ramena i po-
neo ga prema reci.

Henrijeta ga je zadržano posmatrala kako je bez i najmanjeg znaka napora nosio težak teret na ramenu. Nakon što ga je smestio u travu na nekoliko koraka od obale Henrijeta mu je pomogla da zajedno previju Galagerovu ranu.

Tek nakon toga Galager je ponovo otvorio oči u kojima se ogledala divljačka mržnja kada je iznad sebe ugledao čoveka koga nije uspeo da savlada. Konopci na rukama i nogama jasno su mu govorili da ovoga puta neće uspeti da se izvuče.

Ledenim glasom Šejn mu je to i potvrdio.

— Predaću te šerifu u Loriju, a zatim će ti se suditi u Grit Folsu za sve što si skrivio.

— A ja ću biti glavni svedok — dodala je Henrijeta odlučnim glasom.

— Visićeš, Galager — rekao je Šejn mirno. — Ovoga puta si konačno dolijao.

Šejn je smestio Galagera u sedlo, ne zaboravljajući da još jednom proveri konopce kojima je on bio svezan. Kada su krenuli nazad prema Loriju, Henrijeta je vodila mrkova za uzde dok je Šejn išao nekoliko koraka iza njih, ne ispuštajući planinskog čoveka ni za trenutak iz očiju.

Kod brvnare su ga prebacili u Henrijetine kočije dok je ona uzjahala poslednjeg konja, koji je još ostao nakon pogibije O'Folena i njegova dva prijatelja. Druga dva konja su uzele Dijana i Elena da bi se vratile svojim muževima.

Put do Lorija protekao je bez ikakvih dodatnih neprijatnosti. Predali su ga odmah po dolasku šerifu, koji ga je uz jake mere obezbeđenja smestio u zatvorsku ćeliju. Ubrzo zatim stigao je i jedini doktor u gradu koji je još jednom previo Galagerovu ranu da bi mogao da ozdravi i stane pred sud.

Kada je Šejn izašao iz šerifove kancelarije pred vratima ga je čekala Henrijeta Breg.

— Šerif mi je rekao da ćeš sutra moći da daš zvaničnu izjavu — rekao je on. Kada je primetio nežan sjaj u njenim očima morao je da se nasmeši. — Izgleda da ne čezneš baš mnogo za tvojim senatorom, ili se možda varam?

— Nemoj mi se podsmevati, Šejne. Ti vrlo dobro znaš da mi se sasvim druge stvari vzmaju po glavi.

Šejnu nisu bila potrebna nikakva dodatna objašnjenja da bi mu bilo jasno na šta Henrijeta Breg u stvari misli. Morao je sebi da prizna da se takva vrsta razmišljanja i njemu dopadala.

XIX

Velika emajlirana kada stajala je na sredini hotelske sobe. Šejn je prvi ušao u toplu penušavu vodu dok je za to vreme Henrijeta iza paravana još uvek skidala odeću sa sebe.

Pre nego što su došli u hotel Šejn je smestio mrkova u štalu, a on i Henrijeta su se njenim kočijama dovezli do sporednog ulaza da ne bi nepotrebno privukli pažnju znatiželjnika na sebe.

— I zaista nemaš pojma gde se tvoj dragi suprug nalazi? — upitao je Šejn dok se lenjo proteglio u toploj, mirišljivoj kupki.

— Ne — doviknula je Henrijeta. — Nije bio u svojoj sobi, a meni ne pada na pamet da ga negde tražim. Verovatno se zavukao negde u neki skriveni kutak gde nesmetano može da sastavlja svoj sledeći govor. Osim toga, on nije moj dragi suprug što sam ti već nekoliko puta rekla.

Šejn se na ove Henrijetine reči glasno nasmejao. Zatim je rukom posegao za frotirskim ubrusom da bi mogao da obriše ruke i da sebi pripali cigaru.

— Shodno vašem dogovoru ili ugovoru ti, međutim, možeš da postavljaš određene zahteve ako sam te dobro razumeo.

U tom trenutku se iza paravana pojavila Henrijeta. Bila je potpuno gola dok su se njene bujne grudi pri svakom koraku blago njihale.

— Nije mi baš previše stalo do ispunjenja tih zahteva — odvrtila je ona. — I ti te vrlo dobro znaš. Sa druge strane opet... — Henrijeta je iznenada prekinula započetu misao dok se na njenom lepom licu ogledala začinutost zbog onoga što je ugledala.

— Pobogu, pa ti si ranjen! Zašto mi to nisi rekao? — upitala je ona prelazeći rukom pažljivo preko njegovog levog ramena. — Da li te ovo boli?

— Strašno — rekao je Šejn kroz smeh. Zatim se okrenuo, uživajući u pogledu na njene čvrste dojke da bi tek nakon toga izbliza pogledao ogrebotinu na svom ramenu. O'Folenov metak je ostavio jedva primetan trag koji više nije krvario.

— Staviću ti zavoj preko rane — rekla je ona nežno. — Čekaj, idem samo...

U tom trenutku su se uz snažan tresak otvorila vrata

hotelske sobe. U sobu je uleteo Velman J. Breg, visok, plavokos i elegantan kao i uvek. Zaustavio se na nekoliko koraka od prepune kade. U njegovoj desnoj ruci presijavala se cev „kolta“ sa dobošem od pet metaka.

— Zatvorite vrata, Henri! — naredio je Breg svom sekretaru dok mu je glas drhtao od uzbuđenja.

Nakon što je uradio što mu je naredio Henri Harlei se nekako bojažljivo povukao u najudaljeniji ugao sobe. Svojim izgledom i svojim ponašanjem podsećao je Šejna na divovsku kornjaču, koja se upravo sprema da uvuče glavu u oklop.

— Dakle, uhvatio sam vas! — dreknu Breg koji je u ovom trenutku pre ličio na heroja nekog jeftinog pozorišnog komada nego na uvaženog senatora Sjedinjenih Država.

— E, a sada fali jedino još da počnete da vitlate tim vašim revolverom iznad glave, pa da doživljaj bude potpun — izusti Šejn ne uspevajući da prikrije osmeh na svom umornom licu.

— Velmane! — začuo se Henrijetin energičan glas. — Idi u svoju sobu i nastavi da radiš ono što si i do sada radio. Moj privatni život te se ni najmanje ne tiče. Kada će ti to već jednom postati jasno?

— Ovo je sada prevršilo svaku meru — odvratio je on gotovo plačnim glasom. — Pa, ti štetiš mom ugledu senatora! Kako si se samo usudila da jednostavno nestaneš i... i da se nakon toga pojaviš u javnosti sa ovim... sa ovim...

— On me je spasao — prekinula ga je Henrijeta hladno. — To ću ponoviti i pred sudom. Uostalom, trebalo bi da mu budeš zahvalan.

— Zahvalan? Pa šta misliš ko sam ja? Neću dozvoliti da me i dalje praviš budalom! Moja politička karijera je dovedena u pitanje. Hajde, vi, spasioče, izlazite napolje odavde! Nestanite pre nego što se zaboravim i...

DRAGI ČITAOCI!

Od juna meseca 1987. godine „KOLT“ će izlaziti dva puta mesečno i to svakog 7-og i 21-og u mesecu.

NE ZABORAVITE!

**Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija „KOLT“ izlazi svakog 4-og u mesecu
ČITAJTE „KOLT“**

Šejn je na sve ovo reagovao samo začuđenim klimanjem glave da bi napokon kada je uvideo da stvar postaje ozbiljna izustio: — Ostavite se tih gluposti, Breg. Ako malo mućnete tom vašom glavom lako ćete zaključiti šta se u stvari odigralo.

Međutim, senator očigledno nije ni želeo da shvati kako su se stvari poslednjih dana odvijale.

— Dosta! — dreknuo je on van sebe od besa. — Napolje, ili...

Po izrazu očiju koji se obično ne sreće kod jednog senatora Šejn je uvideo da je vrag odneo šalu i da Breg ne uspeva više da vlada sobom od besa. Izleteo je iz kade u trenutku kada je video kako se Bregov kažiprst polako zgrčio oko obarača malog „kolta“.

Sobom je odjeknuo prasak metka, koji je završio u mirišljivoj vodi. Henrijeta je prestravljeno kriknula kada je videla kako Breg ponovo upire cev revolvera prema Šejnu. Senator, međutim, nije uspeo da ispali još jedan metak pošto je Šejn bio brži. Jednim udarcem izbio mu je oružje iz ruke koje se otkotrljalo pod krevet.

— A sada se gubite oдавде i ne izlazite mi više na oči! — prosikta Šejn dok je senator bolno stenjao od udarca, koji mu je gotovo slomio zglobov ruke. — Jednog dana ćete mi zaista biti zahvalni za sve što sam učinio. Setite se tada ovih mojih reči!

Breg i njegov sekretar su pokunjeno napustili sobu. Šejn je ljutito zalupio vrata za njima i dohvatio jedan od ubrusa koje im je sobarica donela pre nego što su započeli svoje zajedničko kupanje. Henrijeta se pojavila iza paravana gde je potražila zaklon kada je senator počeo da puca.

— Hajde da zaboravimo ovaj nemio događaj — reče ona umiljato.

Šejn je mirno stajao na sredini sobe i počeo da se briše nekim frotirskim ubrusom.

— Verovala ili ne, ali ovaj tvoj senator je uspeo da mi pokvari dobro raspoloženje. Trenutno mi zaista nije ni do čega.

Međutim, Henrijeta nije tako lako odustajala.

— Onda se samo prepusti meni. Ja ću te već oraspoločiti — prošaputala je svojim umiljatim glasom.

Ali dotle nije došlo pošto su se već u sledećem trenutku vrata ponovo širom otvorila. U sobu je sva crvena od besa uletela Sesil čiji izraz lica nije ništa dobro obećavao.

— Tako dakle! — uzviknula je ona ljutito, lupkajući nogom o pod. — Mora da sam bila slepa kada sam ti sve ono govorila i obećavala.

Šejn je najpre hteo da je ispravi, da joj kaže kako on njoj nije ništa obećavao, no na kraju je ipak od toga odustao pošto je znao da u ovakvim situacijama žene poput Sesil nisu u stanju normalno da rasuđuju. Jednostavno je nastavio da se oblači, ne obazirujući se mnogo na njene reči.

— Ja te ovde čekam — produžila je Sesil uzbuđeno. — A šta ti radiš? Zabavljaš se tamo negde u brdima s ovom najobičnijom droljom, a onda se najzad pojavljuješ i nemaš preča posla već da se...

— Sada je zaista bilo dosta! — uzviknula je Henrijeta. Još uvek bez odeće na sebi senatorova žena je jurnula na malu Parižanku.

Za Sesil je ovaj napad došao suviše neočekivano tako da nije uspela da izbegne prvi Henrijetin nalt. Uspela je jedino da u padu uhvati Henrijetu za ruke i da je povuče sa sobom. Obe žene su uz snažno prskanje vode po hotelskoj sobi završile u kadi, gde su počele da se udaraju, grebu, ujedaju i vuku za kosu.

Šejn je na brzinu pokupio svoje stvari i užurbano napustio hotel. Galama i krici dveju žena dopirali su do Šejnovih ušiju čak i kada se polako udaljavao od hotela „Rokland”. Svoj odlazak iz Lorija Šejn je sasvim drugačije zamišljao, no na ovaj način je jednim udarcem ubio dve muve, tj. uspeo je da se bez većih teškoća izvuče iz ruku ovih žena koje su očitó bile spremne na sve da bi ga zadržale samo za sebe. U ovom trenutku one su bile suviše zauzete svojim međusobnim obračunom da bi uopšte primetile Šejnov odlazak iz grada.

Izmirivši svoj račun u malom porodičnom hotelu u kome je bio odseo, Šejn je osedlao mrkova i odjahao glavnom ulicom iz Lorija uputivši se u Grit Fols. Ispred „Roklanda” se bila skupila velika grupa ljudi koji su sa očiglednom znatiželjom osluškivali svaki zvuk koji je dopirao iz hotelske sobe gde su Sesil i Henrijeta nesmanjenom žestinom nastavljale svoj obračun. Okupljeni znatiželjnici su sa posebnim oduševljenjem pratili kretanje njihovih silueta na osvetljenom prozoru.

Šejn je smatrao da bi za njega bilo najbolje da se što pre udalji odavde tako da je celu sledeću noć proveo u sedlu.

XX

Šejn se u Grit Folsu zadržao samo jedan dan. Dovoljno dugo da podnese izveštaj oficiru za vezu sa Sedmom brigadom i da sazna da je šerif u Loriju prikupio sav dokazni materijal. Pronađene su sve žrtve Galagerovog divljaštva, a on je pod naoružanom pratnjom bio na putu za Grit Fols gde je u dogledno vreme trebalo da se održi suđenje.

Prošle su nepune dve nedelje pre nego što je Šejn u Sent Luisu pročitao novinski izveštaj o suđenju u Montani u kome su Galagera nazivali lovcem na nedužne žene. Galager je u Grit Folsu bio osuđen na smrt vešanjem, a kazna je izvršena već sledećeg jutra nakon izricanja presude. Henrijeta Breg je imala svoj veliki nastup pred sudom. U međuvremenu je ponovo putovala kao bračnim ugovorom osigurana partnerka senatora Brega po čitavoj državi i uživala u čarima života.

Nijedan izveštaj sa suđenja nije, međutim, pominjao da je zahvaljujući pripadniku Sedme brigade senator Breg bio pošteđen podmuklih nasrtaja njegovih političkih suparnika. Sedmoj brigadi, a i samom Šejnu nije ni ovoga puta stalo do toga da se njihova imena pominju u javnosti.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DIK BROWNE

OVO ĆE BITI
NOVI SLOGAN
NAŠEG KLUBA!

OVAJ ... ALI, TO
SE NE ODNOSI
NA NAS!

SMRT
PLJAČ-
NIŠIMA

★ VESTERN ★
BESTSELER

**POTRAŽITE KOD SVOG
PRODAVCA NOVINA**

**NOVE ROMANE EDICIJE
WESTERN BESTSELER:**

Broj 5 – „Veličanstveno popodne“

Broj 6 – „Potera sudnjega dana“

Broj 7 – „Crni maršal“

Broj 8 – „Meksikanac“

Prva dva naslova izlaze u oktobru, a preostala dva u
novembru i decembru 1987. godine!

**POPUNITE SVOJU BIBLIOTEKU
NOVIM ROMANIMA EDICIJE
WESTERN BESTSELER!**

★ ★
BESTSELER

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

